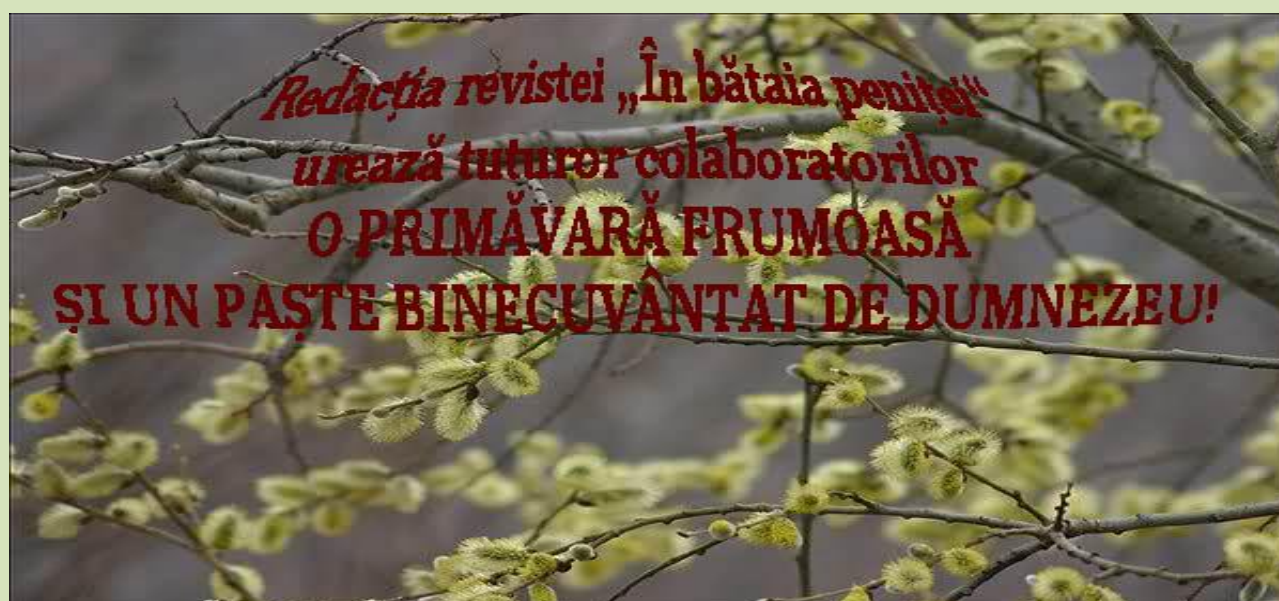

În bătaia peniței

Anul III, Nr. 1 (10) / 2018 (IANUARIE-FEBRUARIE-MARTIE)

În bătaia penitei

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

În anul 2016 au apărut 4 numere ale revistei și două suplimente,
iar în anul 2017 au apărut 5 numere ale revistei.

La finalul anului 2017 a adunat 9 numere și două suplimente.

Nr. 2 (11) / 2018 va apărea în luna iunie

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU

Adrian POPESCU

Ion TURNEA

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Petru ANDRAȘ

Valentin BUSUIOC

Alexa Gavril BÂLE

Ana CAIA,

Antuza Valentina DÂRLEA

Florina DOICAN

Romulus FRÎNCU

Ana GHIAUR

Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL

Maria IEVA

Andrada Brîndușa KESZEG

Mario Marco MIHĂILĂ

Lucia Elena POPA

Gabriela Dagmar PREDA

Manuela DĂNESCU PROCOIAN

Simona Gabriela ȚÎRU

Andrușa R. VĂTUIU

Redactori asociați:

Adrian CRÂNGANU

Romeo Ioan ROȘIIANU

Mariana STRUNGĂ

Simion TODORESCU

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În bătaia
penitei” aparține strict autorului care
semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.

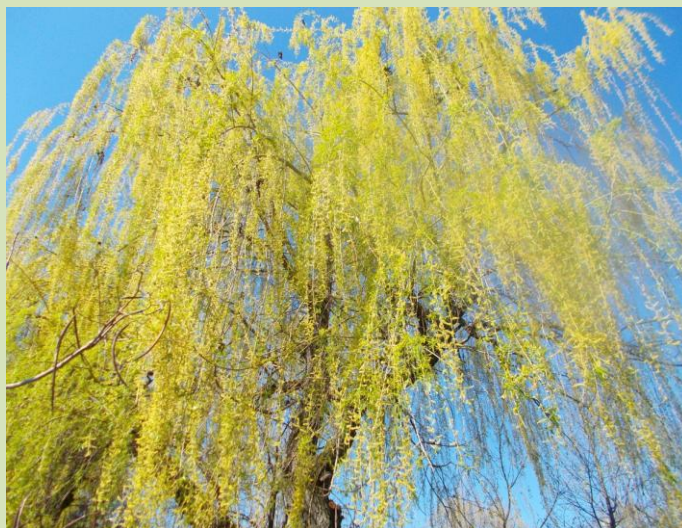
Caransebeș, cod. 325400,

jud. Caraș Severin, România.

Tel. 0766293724, 0736942924

www.inbataiapenitei.elzumina.ro

<http://blogul.elzumina.ro/>

În bătaia penitei

Evenimente:

Ana-Cristina POPESCU

Elevii Școlii Gimnaziale Nr. 3 Oțelu Roșu, în cadrul Proiectului Eminesciana, la invitația scriitorului Vicu Cojocaru, au participat în 15 ianuarie 2018 la un Cenaclu Literar, la Biblioteca Casei de Cultură Oțelu Roșu.

Coordonați de profesorii Popescu Ana-Cristina, Popa Iuliana și Dănescu Manuela au pătruns cu toții în universul eminescian reușind o clipă să alunge departe „vânturile, valurile“ ce izbesc omul la fiecare pas și să urce împreună spre steaua care a răsărit cândva vederii fiecăruia și ne-a lăsat moștenire nestemate literar-artistic, să se lase cuprinși de farmecul lacului unde odinioară poetul își chema iubita sau să încerce să descifreze miracolul „florii albastre“ pătrunzând jocul îndrăgostiților, pe urmă să re trăiască anii luminoși ai copilăriei prin glasul plin de vrajă al pădurii și să nu uite după cum frumos spune scriitorul Mircea Eliade că „Recitindu-l pe Eminescu ne reîntoarcem, ca într-un dulce somn, la noi acasă.“

La finalul Întâlnirii Literare, poetul Vicu Cojocaru, a recitat câteva poezii din creația proprie, dedicate marelui scriitor, Mihai Eminescu.

Bianca METEȘ

Caransebeșul, sub semnul cuvântului, la Timișoara

La începutul lui februarie, la Timișoara, s-a desfășurat primul Cenaclu Literar al Ligii Scriitorilor Filiala Timișoara Banat din anul calendaristic 2018.

Un prim punct al Întâlnirii Literare a fost lansarea Anuarului Asociației LSFTB pe 2017, volum ce cuprinde momente din activitatea LSFTB pe tot parcursul anului 2017 și este structurat pe șapte capitole. În capitolele Anuarului pot să fie lecturate cronicile literare la volumele publicate de membrii ligii, reportaje, documentare, poezii și proză publicate de ziua limbii române, prezentarea Proiectului European „Building Bridges for Europe“, dar și momente de la Întâlnirea Literară din 07.10.2017 desfășurată sub genericul „Pâinea ne unește“.

În continuarea Întâlnirii Literare au fost felicități noii membri ai LSFTB, domnul Ioan Ionescu din localitatea Timișoara și au fost prezentate două reviste, revista Agora Literară în paginile careia se poate lectura și o proză scurtă a scriitoarei Ana-Cristina Popescu și revista Heliopolis coordonată de Președinta LSFTB Doina Drăgan și scriitoarea Ana Zlibuț.

Punctul următor al Cenaclului Literar a fost lansarea volumelor „Conflicte“, „Cristal“, „Reuniune“, autor Ana-Cristina Popescu din Caransebeș, a antologiei „Slove modelate în bătaia

În bătaia penitei

penitei“ coordonată Ana-Cristina Popescu, Adrian Popescu, Simona Petronele Mîtu și Ion Turnea, dar și prezentarea volumului „Momente“, autor Andrada Keszeg, apărut sub egida revistei „În bătaia penitei“

Ana-Cristina Popescu a prezentat pe scurt subiectul romanului „Conflicte“ care a avut ca punct de plecare conflictele interioare ale unui personaj feminin, conflictele cu unii prieteni din copilărie, conflictele profesionale, familiale,

religioase, în amor, conflicte ce vor ajuta personajul să se maturizeze, să se descopere pe sine și să poată trăi cu adevărat propria-i viață stîrnind interesul celor prezenți pentru lectură.

A continuat prezentarea cărților cu volumul „Reuniune“, al patrulea volum de teatru pe care l-a publicat, un volum de teatru pentru copii și tineret care are în cuprinsul lui piese ce surprind jocurile copilăriei ca de exemplu „Unde să mă ascund“, scenarii ce pornesc de la unele povești din copilărie „Fata babei se mărită“, piese de teatru moral-religioase, unele surprinzînd momente din viața sfinților.

A citit două proze scurte din volumul „Cristal“, un volum de publicistică ce a adunat materiale publicate inițial în ziare și reviste.

La final, Ana-Cristina Popescu, a prezentat antologia „Slove modelate în bătaia penitei“ în care și-au unit creațiile scriitori din diferite zone ale țării, dar și de peste hotare, antologie structurată pe mai multe capitole precum evenimente, monografie, istorie, folclor, poezie, proză, teatru, didactica și volumul „Momente“ al Andraei Brîndușa Keszeg apărut sub egida „În bătaia penitei“.

Întîlnirea Literară s-a finalizat cu prezentarea proiectului „Tastes of Danube: Bread Connects“ de către Ana Zlibuț și cu o poză de grup.

Ana-Cristina POPESCU

Un studiu de istorie în Banatul Montan, ținutul gugulanilor

De curînd a apărut la Editura Mirton din Timișoara volumul „De la prigoana comunistă la barono-Krație / Mărturiile unui bănățean“, autor Ioan Mătu.

Volumul după cum mărturisește autorul este „O incursiune în Istoria românilor, în vremea prigoanei comuniste și-n cea a tranziției la democrație, despre infamii comuniști și securiști, respectiv șmecherii și îmbogățirii peste noapte din postcomunism, și unii și ceilalți proveniți din rîndurile mediocrității românești [...]“.

Ioan Mătu, a reușit prin volumul „De la prigoana comunistă la barono-Krație / Mărturiile unui bănățean“ să realizeze cu pasiune, patriotism și talent, un studiu de istorie în Banatul Montan, zona Caransebeș - Valea Bistrei.

Profesor de istorie, autorul volumului, și-a început activitatea didactică în anul 1978 la Școala Gimnazială din Bădăcin, județul Sălaj unde a profesat pînă în 1987. Bădăcin este și localitatea natală a politicianului român Iuliu Maniu ce a fost de mai multe ori prim-ministru al României, președintele Partidului Național Țărănesc, iar după 1947 a fost deținut politic. De la Școala Gimnazială din Bădăcin

și-a urmat cariera didactică la Șimleu Silvaniei, oraș aflat la aproximativ cinci kilometri de localitatea natală a politicianului Iuliu Maniu. După câțiva ani se întoarce pe meleagurile natale, în județul Caraș Severin, devenind profesor titular la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu, oraș aflat la doi kilometri de comuna Glimboca, localitatea lui natală. În perioada 1997-2001 a fost Inspector

În bătaia penitei

Școlar General Adjunct la ISJ Caraș Severin, iar între anii 2005-2010 a fost director la Școala Gimnazială Nr. 1 Oțelu Roșu. Din 2010 a revenit la catedra sa de la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu până în anul 2016 când s-a pensionat.

Volumul ce stă mărturie unor schimbări politice majore în țară și totodată în Banat, este structurat pe cinci capitole „România, de la prigoana comunistă la barono-krație“, „Comunismul, o ideologie ce a bulversat lumea“, „Revoluția anticomunistă din decembrie 1989. Caransebeș - Valea Bistrei“ „Pe cărările vieții, sub zodia unei prietenii predestinate“, „Crâmpoie de istorie din ținutul gugulanilor (1989-2016)“, are un argument și este prefăcut de pr. dr. Ionel Popescu.

Lansarea volumului va avea loc în 31 martie 2018, ora 11, la Caransebeș, la Eden (restaurant Borlovan). Istoricii, iubitorii de cultură și de ce nu, de literatură, vor avea ocazia să participe la un eveniment inedit în zonă, un studiu istoric din ținutul gugulanilor.

Ana-Cristina POPESCU

„Școala 3 între trecut și prezent – amintiri, amintiri ...“

La finalul lui martie, Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu, jud. Caraș Severin, a sărbătorit 35 de ani de activitate.

Sub atenta îndrumare a directorului, profesor Țîru Simona Gabriela, școala și-a deschis larg porțile și a așteptat ca toți cei care au pus câte o cărămidă la temelia a ceea ce a devenit astăzi, să-i calce din nou pragul și să regăsească primăvara de odinioară, în lumina primăverii de astăzi, să se întoarcă în timp și să redevină dascălii de ieri pentru a putea sărbători cele 35 de primăveri ale Școlii Gimnaziale Nr. 3, încărcate de emoții, de bucurii, de glasul timpului mărginit de sunetul cristalin al clopoțelului.

În cadrul evenimentului a avut loc un program artistic, dans, cântec, recitaluri la pian și chitară, un vernisaj „Armonii cromatice“, al elevului Alexandru Georgescu din clasa a VIII-a, coordonat de profesor Gherlinde Lungu, o lansare de carte, „Momente“, al elevei din clasa a VI-a, Andrada Brîndușa Keszeg și o proiecție „Școala 3 între trecut și prezent – amintiri, amintiri ...“.

Directorilor, foștilor dascăli și oficialităților li s-a oferit câte o plachetă în semn de prețuire.

Ana-Cristina POPESCU

Lansarea volumului „Momente“, autor Andrada Brîndușa Keszeg din cadrul evenimentului 35 de ani de activitate la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu

Lansarea de carte a debutat cu o scurtă prezentare a directorului școlii, profesor Țîru Simona Gabriela, urmată de o cronică a volumului și de câteva cuvinte ale profesorilor și dirigintei profesor Dănescu Manuela.

Au recitat poezii din volum autoarea, Andrada Brîndușa Keszeg și colegii ei Doican Florina, Titel Lifa Aly, Mihăilă Mario Marco și Ciucă Robert.

În încheierea momentului dedicat lansării de carte autoarea a mulțumit directorului, profesor Țîru Simona Gabriela, pentru că i-a dat ocazia să-și lanseze cartea în cadrul unui eveniment atât de important, profesorilor, dirigintei,

În bătaia penitei

învățătoarei, colegilor ce au susținut-o și părinților ce i-au fost mereu alături și au trimis-o să se formeze ca om la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu.

Ana-Cristina POPESCU

Prezentarea volumului „Momente“, autor Andrada Brîndușa Keszeg

Am pornit de la literele ce alcătuiesc numele Andrada Brîndușa Keszeg și am găsit calități care o defineasc ambițioasă, naturală, drăguță, responsabilă, ascultătoare, determinată, amabilă, blândă, răbdătoare, înțeleaptă, nobilă, discretă, utilă, sinceră, ascultătoare, credincioasă, educată, sociabilă, zâmbitoare, elegantă, generoasă, dar Andrada este mai mult decât toate aceste calități, este unică, este un copil frumos, talentat și muncitor, un copil modest și cu suflet mare. Muncitoare, și-a făcut din carte un prieten foarte bun. Andrada citește foarte mult. Pasiunea ei este lectura. Talentată și creativă și-a adunat propriile gânduri într-un buchet de versuri și proză pe care l-a numit *Momente*. Perseverență și ambițioasă a obținut numeroase premii la concursurile de creație literară la care a participat dintre care aș aminti *Locul II* și o medalie la Concursul de creație literară „Aripi de primăvară” organizat de Liga Scriitorilor, *Premiul I* la Concursul de Creație Literară *Crăciunul, sărbătoare nemuritoare*. Nu doar la concursurile de creație literară a obținut premii. Anul trecut, în 2017, s-a făcut remarcată în cadrul Festivalului de teatru „Din Viața Sfinților” obținând *Locul II* pentru cea mai bună interpretare a unui rol feminin. Anul acesta, 2018, o obținut *Locul II* la Olimpiada de Cultură și Spiritualitate, Etapa Județeană. În relațiile cu prietenii, colegii ei, Andrada este o copilă foarte sociabilă, îi ajută, știe să lucreze în echipă, nu doar pentru ea. Am putut observa acest lucru la repetițiile ce le fac cu trupa de teatru din care face și ea parte, pentru a participa și anul acesta la Festivalul de teatru „Din Viața Sfinților”. Cu toate că este conștientă de calitățile ei, Andrada este un copil modest și cu mult bun simț. Ea are atâta bunătate, dăruire sufletească, încât mărturisește în versurile poeziei „Aș vrea” ce le-am utilizat ca Motto a lansării de carte o lume mai bună în care căldura dragostei să pună stăpânire peste toate „Aș vrea să văd o lume mai frumoasă, / Aș vrea să fie bucurie-n casă.”.

Andrada este un copil frumos, atât fizic, cât și moral.

Pentru Andrada cartea este un lucru sfânt, de mare preț. Ea călătorește în lumea plină de mister a cărții, nu doar ca cititor, călătorește și ca scriitor.

În rândurile volumului „Momente” apărut la Editura InfoRapArt ce îl lansează astăzi, autoarea a prezentat clipe din viața ei, zugrăvind-le prin litere, silabe și cuvinte, pe file de hârtie. A surprins frumusețea anotimpurilor, lumea micilor vietăți, și-a exprimat dragostea față de țară, față de localitatea natală, dragostea față de tradițiile, credințele și obiceiurile strămoșești, dragostea față de părinți și bunici. Volumul de debut a adunat în filele lui proză scurtă, eseu și poezie.

În proza ce deschide volumul „Rândunelele”, a surprins viața unei familii de păsări care și-au construit cuibul în grajdul locuinței, într-o primăvară, pe urmă nu uitau să revină în același loc. Îngrijorarea că rândunelele au pățit ceva rău și-a făcut loc în sufletul naratoarei când rândunelele au întârziat să-și mai facă simțită prezența. „Într-o primăvară rândunelele nu au mai venit. Le așteptam cu nerăbdare, dar în zadar. Cuibul era tot gol. Îmi imaginam că rătăciseră calea, dar cel mai greu de suportat era gândul că ele pieriseră pe drum. Astfel au trecut doi ani, ani în care cuibul rămas gol s-a degradat și a căzut. Nimic nu mai amintea de adăpostul rândunelelor, dar eu mă gândeam la ele. În primăvara următoare două rândunele au apărut în grădina mea. Ușa grajdului era închisă, dar ele au intrat pe fereastră. Au intrat și au ieșit de câteva ori, apoi s-au apucat de treabă. În câteva zile cuibul era gata. Îmi puneam mereu întrebarea: „Oare erau rândunelele crescute aici sau

În bătaia peniței

erau altele?“ Își construiseră cuibul în același loc, chiar dacă din cel vechi nu mai rămăsese nimic. Coincidență sau nu, pentru mine nu mai conta. Mă bucuram că aveam rândunelele din nou aproape și speram din tot sufletul meu de copil să revină mereu aici, în cuibul lor cald.“

În „Satul meu“ și „Țara mea“, micuța scriitoare a arătat frumusețea locului căruia îi aparține, a satului natal și a țării sale, importanța respectării obiceiurilor și tradițiilor strămoșești.

„M-am născut într-o țară minunată, România. Sunt româncă“, spune autoarea, ca spre finalul eseului să mărturisească următoarele „ Vorba dulce românească, portul nostru popular, obiceiurile și tradițiile noastre ne-au fost lăsate de strămoșii noștri, să le păstrăm cu sfințenie, iar apoi să le transmitem generațiilor viitoare.

Sunt mândră că fac parte din acest neam, că prin venele mele curge sângele strămoșilor noștri, căci ei au fost viteji în vreme de război și harnici pe timp de pace.

Un lucru reprezentativ pentru noi, românii, este iubirea față de Dumnezeu, ca dovadă stând bisericile și mănăstirile de pe întreg cuprinsul țării, mănăstiri ridicate de marii domnitori și care au dăinuit peste veacuri, arătând lumii întregi că ținutul nostru e un ținut de vis, binecuvântat de Dumnezeu.

Marii noștri intelectuali, artiști, sportivi, au ridicat România pe cele mai înalte culmi ale gloriei, făcând-o cunoscută în lume.

Când spun România, spun Coloana Infinitului, Arcul de Triumf, Palatul Parlamentului, doar câteva din reperele turistice ale capitalei țării noastre.“

Despre satul natal autoarea spune „Aici, în satul meu, Voislova, din județul Caraș Severin, mă simt cel mai fericit copil de pe pământ.“

Mai presus de toate, autoarea volumului este și o bună creștină, ce merge la Sfintele Slujbe și adesea participă activ prin cântare bisericească, dovadă a faptului că în proza scurtă „Milostenia“ arată importanța rugăciunii, a credinței și a milosteniei, prin imaginea unei femei ce iubea Biserica, iar în „Crăciunul, o sărbătoare a bucuriei, ieri, astăzi și mâine“, își arată dorința ca, într-o lume a schimbării, Crăciunul, Nașterea Domnului, să nu se depărteze de la înțelesul creștin.

O iubitoare a metaforelor, vede la un moment dat viața omului asemenea unei frunze în proza „O frunză în bătaia vântului“

„- Vreau să fiu o frunză, mi-am spus într-o primăvară, o frunză care dansează în bătaia vântului! ... Sunt! Am fost o clipă un mugure, pe urmă o frunzuliță firavă. În vară am fost cea mai frumoasă frunză din copac. Toată vara am ascultat cântecul păsărelelor, iar soarele m-a încălzit. Acum păsările pleacă, iar surorile mele, frunzele, cad una câte una. Cu siguranță o să vină și rândul meu. Nu vreau să cad! Nu vreau să mai dansez în bătaia vântului! Mi-e teamă! Dorința mea de a fi o frunză s-a împlinit și acum mă omoară. Totul e trecător. Totul e o frunză în bătaia vântului!

În livezi și pe ogoare sunt roade bogate ce îți îmbată simțurile cu parfum și culoare, doar frunzele cad. Se leagănă în vânt și cad. Atâta le-a fost.

- Nu, nu mai vreau să fiu o frunză! Vreau să mă trezesc din acest vis, să fiu din nou copil printre copii!“

Culorile ce le utilizează micuța scriitoare sunt culori luminoase ca sufletul ei de copil, galben - veselie, verde – speranță, albastru – liniștea, pacea, libertatea.

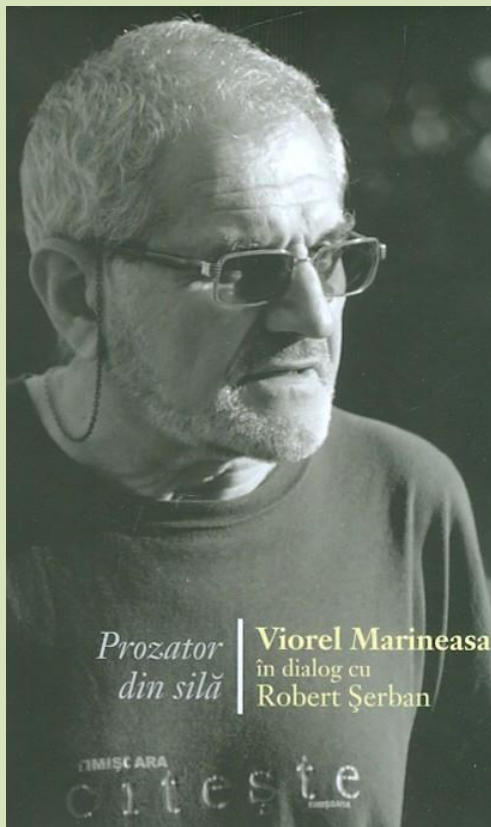
Îndrăgostită de natură, Andrada a surprins transformările acesteia în diferite anotimpuri, nu doar în proză, ci și în poezii, și-a arătat dragostea față de țară nu doar în proză, ci și în versuri, iar mama ce luminează mereu icoana copilăriei făcându-i da glas în încheierea

volumului unei poezii menite să emoționeze sufletulu oricărui cititor „Copil blajin, copil pribeag, / Oricum ai fi, te-așteaptă-o mamă în prag, / Căci ea oriunde ar fi va spune: / Copilul meu e cel mai bun din lume!“

Autoarea merită toată lauda pentru munca și dăruirea ei.

În bătaia penitei

Ana-Cristina POPESCU

O evadare într-o lume a lucrurilor frumoase

Ce poate să fie mai frumos decât cuvântul? Prin Cuvânt s-a făcut tot ceea ce simțim și zărim. Cuvântul stă la baza universului. Artiștii ce lucrează cu darul cel mai de preț, cuvântul, sunt niște fapte extraordinare. Aleg cuvintele, le împletesc în enunțuri și oferă cititorului opere artistice de o inegalabilă valoare. Datorită talentului lor, muncii lor, reușesc să modeleze lumi, lumi extraordinar de frumoase, lumi în care înțelepciunea, binele și adevărul sunt la rang de cinste.

Am avut deosebită plăcere să cunosc la începutul anului 2018 trei oameni minunați, Viorel Marineasa, Radu Paraschivescu și Robert Șerban, veniți la Caransebeș pentru a sta de vorbă cu iubitorii cuvântului, dar și pentru lansare volumului „Prozator din silă”, autor Viorel Marineasa.

Preț de câteva ore scriitorii au putut dialoga cu cititorii și a le împărtăși din tainele cuvintelor. Acești oameni mari, modelatori de cuvinte, puternici, după cum se poate observa din pseudonimul „Fiara” al scriitorului și jurnalistului Viorel Marineasa sunt niște fapte calde, gata oricând să

dăruiască în jurul lor pace și liniște după cum bine observă scriitorul Robert Șerban când îl caracterizează pe jurnalistul și scriitorul Viorel Marineasa „I se spune Fiara. Fiara rea. Și asta tocmai pentru ca să te facă pe tine, cel care îl cunoști ca pe un om prietenos, generos, bun, altruist, să ridici mirat din sprâncene. Și, apoi să zâmbești. Să te facă pe tine, cele care nu-l cunoști, să fii precaut, atent, curios și să te întrebi cum o fi.” („Prozator din silă / Viorel Marineasa în dialog cu Robert Șerban”, p. 5)

Volumul „Prozator din silă” este un amplu interviu pe care scriitorul Robert Șerban îl ia scriitorului și jurnalistului Viorel Marineasa, volumul purtând astfel cititorul în lumea scriitorului Viorel Marineasa, începând cu anii copilăriei, când venea seara acasă obosit de prea multă joacă, căci ce e mai de preț pentru un copil decât jocul, primul pas spre înțelegerea lucrurilor din jur și responsabilitate, când mama lui îl trimitea să se spele în apa încălzită la soare într-un ligean, până la deplinătatea omului de astăzi ce e nevoit să lase adesea lucrurile simple și frumoase de ieri în favoarea tehnologiei de azi „Mă pun greu în situația de a scrie. Fiind un noctambul, am scris multă vreme numai noaptea [...] Da, mă întrebai de scris. Laptopul mi-a cam stricat stilul [...] Acum umplu agende, hârtii disperate cu documentarea, cu schițe și planuri, cu profilul personajelor, cu nuclee epice, cu pasaje ca și finite, dar care nu și-au găsit încă plasamentul. Apoi leptopuiesc.”

Faptul că scriitorul Viorel Marineasa iubea să trăiască „Să mă plimb printr-o livadă sau în cartiere mărginașe”, consider că a avut un rol esențial în perceperea lucrurilor frumoase ce urmau să fie prezentate mai târziu prin cuvânt. A contempla ceea ce e în jurul tău, nu face altceva decât să adauge savoare în tot ceea ce dorești să spui prin cuvinte, fie ca scriitor, fie ca jurnalist.

Cu toate că începutul i s-a părut greu scriitorului și jurnalistului Viorel Marineasa datorită compunerilor școlare ce respectau diferite șabloane, numindu-se astfel „prozator din silă”, observarea a tot ceea ce e în jurul său, lectura, contactul cu alți scriitori, au contribuit la devenirea artistului de astăzi.

Când ai ocazia să întâlnești artiști ai cuvântului, merită să te rupi de rutina ta zilnică și să evadezi pentru o clipă în lumea lucrurilor frumoase.

În bătaia penitei

ELEVII DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU
LA OLIMPIADA DE RELIGIE, ETAPA JUDEȚEANĂ – TOPLEȚ
ȘI EXCURSIE LA MĂNĂSTIREA SFÂNTA ANA DE LA ORȘOVA

ELEVII DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU LA OLIMPIADA DE LB. ȘI LITERATURA, ETAPA JUDEȚEANĂ: MIHĂILĂ MARIO MARCO, CLS A VI-A – 101 P – LOCUL V - PREMIU, PROF. COORD. POPESCU ANA-CRISTINA.

ELEVII DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU LA CONCURSUL CULTURĂ ȘI SPIRITUALITATE, ETAPA JUDEȚEANĂ: KESZEG ANDRADA BRÎNDUȘA, CLS A VI-A – LOCUL II, PROF. COORD. POPESCU ANA-CRISTINA ȘI LIDA BRIANA MARIA, CLS A VIII - A – LOCUL IV, PROF. COORD. POPESCU ANA-CRISTINA.

ELEVII DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU
LA BISERICA DIN OHABA – OȚELU ROȘU ȘI ÎN PROCESIUNE – DUMINICA ORTODOXIEI,
ÎNDRUMAȚI DE PROF. POPESCU ANA-CRISTINA

Georgescu Alexandru
Șc. Gimn. Nr. 3 OR

Gelu Ciobanu
Masa Tăcerii

Duminica
Ortodoxiei

În bătaia peniței

Valea Almăjului, Valea Miracolelor

Elevii Școlii Gimnaziale Stheierdorf Nr.2 Anina, Caraș Severin, coordonați de profesor Mîtu Simona Pertonela în Săptămâna „Școala altfel” au făcut mai mult excursii în zonă, au vizitat Muzeul Almăjana și au prezentat scurte scenete cu tradiții și obiceiuri ale locului.

În bătaia peniței

Melania Rusu CARAGIOIU

PENIȚA
(alegorie pentru Revista „In bătaia peniței”)

Poate, acum câteva ploi de ani,
Când aurul creștea în bolovani,
Uitându-se-ntr-o zi de la fereastră
Văzu Bătrânu’ o pasăre măiastră.

Cum bunul spune adormind copii,
Măiastra plutea lin printre stihii
Ducând prin lume straiul ei de dor:
Încrederea în vis și viitor.
Dar obosind de-atât de mult zburat
Pe-o creangă de-aur, ea s-a așezat
Și ciugulindu-și aripa de sori
I s-a-ntâmplat ca de atâtea ori,
O pană albă ușor i s-a smuls
Și lângă pom căzu. Vântul a dus
Plutinda pană până mai departe,
Iar un vârtej spre norul ce desparte
Lumea de basm, de lumea cea de vis...

Tocmai atunci Moșul avea de scris,
Și-un alt vânt blând cu trena de mătase
Pe masă-i duce pana, chiar în casă.
S-a răsturnat în jilț bătrânul om
Speriat, crezând că vine vreun ciclon
Cu tromba mai înaltă ca un dom,
În teama să nu-l salte și pe el
Spre zările ca piatra din cercel...

Melania Rusu CRAGIOIU

„Tornada” a plecat precum venise
Prin uși și prin ferestrele închise,
Dar în pocalul cu cârmâz de soc
Stătea înfiptă pana, găsind loc...

Atuncea Moș Peniță bucuros,
Dansând în anteriul său pufos
A luat din cui occeanul de mărgean
Să vadă sus pe-al mărilor ocean,
Măiastra pasăre ce i-a trimis
Întâia lui peniță pentru scris...

De-o fi așa... de-o fi mai altfel spus
A fost întâi cerneala pentru scris,
Vopsele vii din scoici sau chiar din flori,
Cu picături de sânge sau culori,
Apoi o mână ageră ce-a luat
O primă pană și a încercat
Să lase omenirii-n manuscris
Ce s-a-ntâmplat în viață sau în vis...

**ÎNVĂȚĂM PÂNĂ LA
ZECE
SĂ VEDEM CINE NE
ÎNTRECE**

1
Bețișor din târg la moși,
Cu alune și cocoși,
Drept ca un creion, el are
Basc pe ochi. Ce
întâmplare!
De-l privești mai de departe,
Are o streășină-ntr-o parte
La peretele căsuței, de la
margine

de sat;
Ce ușor se scrie „unu”!
Uite,
I-ai și învățat!
2
Treci la tablă, Irinel,
Și ajută-l și pe el,
Să-l scrie pe „doi” frumos!
— L-ai făcut găscan burtos!
— Fă-i un semicerc pe cap;
Un baston, capul să-i țină,
Și ... o talpă de patină ...
— Mai fă unul, încă unul,
Fă un șir, ca la paradă!
.....

Unu-i mai frumos ca altul,
Stai de-o parte, să se vadă!

3
Învățăm acuma „trei”,
Două bucle de cercei,
Două toarte de la cană,
Așezate sus și jos!
— Îl vedeți, ce „trei”
frumos!?

4
Cine pe „patru” nu-l știe?
E ușor, e-o jucărie!
Mobilăm cu toți prin casă,
Desenăm scaune, masă ...

În bătaia penitei

Ia priviți de jos în sus:
Un scaun pe masă pus,
(Când se mătură pe jos),
Stă ca un „patru” fâlos!
În catalog nu-i frumos!!

5

Mâna cinci degete are,
De la mic până la mare,
Toate sunt împodobite
Și cu unghii lustruite ...
Noi să căutăm un „cinci”,

Pe o pânză cu arnici!
Seamănă leit cu „doi”,
Dar ... se uită înapoi!
Și s-a dat cu capu-n jos,
Seceră grâul mănos...

6

Un balon rotund, un gol,
Joacă-n fotbal mare rol,
Dar balonu-i cu șiret ...
... dacă-l desfășori încet
Și îl ții de capăt sus,
Ai un „șase”, cum ți-am
spus!

7

Nu mai suntem așa mici.
Mergem vara la bunici;
Ne mai iau cu ei prin luncă,
Mai spre seară ..., după
muncă;
Bunicul de zor cosește,
(Iar bunica împletește).
L-ați văzut, ce coasă are?
Un „șapte” atât de ma-a-
are!!!

8

La simigerie, bune,
Vin plăcinte cu alune
Și susane împletite,
Și-n foi multe, pregătite ...
Cel mai mult, covrigii-mi
plac,

Dar din cei stropiți cu mac!
Uite, ce bun, rumen, copt!
— Este tocmai cifra „opt”!

9

La serbarea de armindenii,
Am dansat cu bucurie!
Porumbei albi, pretutindeni,

Zburau, sus, prin zări, o mie
...

Am dat drumul la baloane
Și-au urcat până la nori...
Cu ce seamănă balonul
Și cu sfoara? În nori s-a
dus?

Cu un „nouă” ... dolofanul!
Notă mare! Stă tot sus!

10

A plecat din târg, la moară,
Un moșneag cu o povară
De grâu auriu, pe spate.
Cum să-l desenăm noi,
frate?

Moșul mic, cușma-ntr-o
parte

Și povara grea pe spate;
„Unu” ce l-ați cunoscut,
Și un „zero”, ce-a crescut –
Un balon fără codiță!

Valentin Busuioc

Fericiri

știi de la mama
că tot ce facem ni se-
ntoarce

cântăm
păsări ne-ngână
plângem
izvoarele susură

Valentin Busuioc

ne îndrăgostim
stelele sclipesc
visăm

Dumnezeu ne pictează
nemișcați stăm cu toții
și pentru totdeauna așa am vrea să și rămânem
aparent fericiți.

Interiorul colii de scris

azi-noapte am adormit mai greu
însă m-am trezit fericit
m-am visat o cârțiță de hârtie
cârțița de hârtie e foarte subțire și transparentă
umblă numai prin interiorul colii de scris
și se hrănește într-un mod misterios
de îndată ce miroase o poezie
mintenaș pornește pe urmele ei

dar nu se hrănește cu cuvinte
cum lesne ne vine a crede
dacă ar face asta
i-am vedea gura
literele ar da-o de gol
nu
cârțița de hârtie
mănâncă doar învelișul cuvintelor
coaja lor

În bătaia penitei

ea nu are pereche
și nici copii
deși poeziile pe care le aduce pe lume
îi spun mamă
și o strigă din fiecă colț de hârtie
mai ales din cele mototolite
și aruncate la coș
nu e nici veselă
nici tristă
seamănă întru totul cu poetul
pe care îl are în pază
care tot crede că scriind
într-o zi o să aibă și el aripi
cu pene una și una
precum cea care plutește pe deasupra colii de
scris
în căutarea cârtiței de hârtie

Viorel Birtu Pîrăianu

AMURG

am degetele bătătorite de
gânduri
praful se amestecase cu
timpul
alesesem drumul,
uitasem calea
pășeam singur în noapte,
pe drumul rămas
sub pleoape un gând se mai zbate
am ales lacrima
să șterg la ochi depărtările
un pas apoi pe drumul în iarna ce trece
printre întrebări scrijilite pe scoarțe de fag
voi fi zăpada
ce curge pe umeri de zadă
ridic ochii
galop sălbatic prin vremea din urmă
pe trunchiuri de tină
suflet ros de răni, de gânduri nerostite
sapă durerea în stâncă
oglanda o temă
în rest un vis, apoi nimic a rămas
zăpada se așternea mai departe
pe culme de munte
ochi osteniți, grăbiți ca să vadă lumina
oglanda e spartă, privirea absentă
prin cioburi de gânduri
răsună pădurea a jale
un tulnic în cale, mioare în vale

Doar poezie
imaginează-ți o oază
o poiană
un râu subteran
unele pe care nimeni nu le-a mai văzut
un cer nou și un pământ nou
din care nu s-a coborât
și-n care nu s-a intrat
imaginează-ți toate acestea
apoi deschide fereastra
lasă aerul rece să te aducă la mine
nu-ți face griji
nu e nimic real
nici tu
nici eu
că nimenea vreodată
nu l-a văzut pe Dumnezeu

noapte se scurge încet în zăpadă
păsările au tăcut, uitând să mai zboare

PAȘI

dimineăta, adun roua timpului
de pe podeaua cerului
plouă aprig peste lume
plouă cu tăceri, în cine...
cine vine, dacă vine
pe aici și pentru cine
mă ard picăturile reci
cad peste mine, cad șiroaie
în suflet e adâncă tăcere și eternă durere
ce tristă este seara când număr
picăturile de gânduri ce curg în amurg
am risipit eternitatea pe alei proscrise
nu întreb, oricum nu am pe cine
din lipsuri și nimicuri fel de fel
am ales fericirea de a nu fi fericit
dezlipind cuvinte nepotrivite
de pe pereții ruginiți ai sufletului
pe prag am așezat doar un cuvânt
acum două mii de ani
îl caut neîncetat
ochii mă dureau, de privit în gol
i-am aruncat în nămol
am pășit mai departe
mai gol, de mine, de toate...
în casă plouă

În bătaia peniței

Andrada Brîndușa KESZEG

Aș vrea

Aș vrea să văd doar fețe luminoase,
Să nu mai văd bătrâni singuri în case,
Să văd doar partea cea frumoasă a vieții,
Să nu mai văd umbrele tristeții.

Aș vrea copiii să-nțeleagă,
Că de bătrâni totul ne leagă,
Acestora să le fim sprijin și-ajutor,
C-odată vom ajunge și noi la vârsta lor.

Vedem mereu trotuarele pline,
Iar la biserică nu se-nghesuie nimeni,
Aceleași chipuri, aceleași de ani buni,
Iar tinerii nu știu să facă-nchinăciuni.

De aș putea să schimb și eu ceva,
Ar fi ca lumea să nu mai fie atât de rea,
Iar omul să nu mai vadă paiul din ochiul mei
și-al tău,
Ci să priceapă că bârna e chiar în ochiul său.

Aș vrea să văd o lume mai frumoasă,
Aș vrea să fie bucurie-n casă,
Aș vrea să fie cu toți din casă la o masă,
Aș vrea să fim smeriți, mai darnici și mai
buni,
Iar tinerii să-nvețe să facă-nchinăciuni,
Cele „Zece Porunci“ să le-mplănim
Și-astfel buni creștini noi o să fim.

Andrada Brîndușa KESZEG

În casa bunicilor

Chiar dacă cei ce mi-au dat viață sunt părinții,
Cei ce erau mereu cu mine au fost bunicii
Acolo în căsuță albă, văruiță,
Cu drag am crescută de-un bunic și de-o
bunică.

Acolo, bunicii cu-a lor bunătate,
M-au învățat câte puțin din toate,
M-au învățat să spun o rugăciune,
M-au îndemnat să fac doar fapte bune.

În casa lor cu drag am fost primită,
Răbdarea lor fiind nemărginită,
Chiar dacă mai făceam și rele,

Bunicii nu mă prea certau cu ele.

Și astfel, mama-bună, tata-bun,
M-au dezmiardat cu tot ce-aveau mai bun
Și-n casa lor cea albă, văruiță,
Am fost mereu copila lor iubită.

Andrada Brîndușa KESZEG

Ghiociei timpurii

Soarele ne-a încălzit,
În miezul iernii ne-am ivit,
An de an în toată țara,
Noi aducem primăvara.

Dar acum, fără zăpadă,
Înșelați de-un soare blând,
Ne-am ivit așa, deodată,
Răsărind mult prea curând.

Cum va fi și ce vom face?
Când zăpada se întoarce
Și gerul ne va-ngheța
Oare cum vom îndura?

Ger, zăpadă, soare blând,
Toate trec pe rând, pe rând,
În miezul iernii am înflorit,
Cât de mult noi am greșit!
Simțind căldura de afară,
Am crezut că-i primăvară.

Andrada Brîndușa KESZEG

Ultimul cojoc al Dochiei

Ninge, ninge-ncetișor,
Neaua s-așterne ușor,
Totu-i alb în jur, cât vezi,
Chiar și pomii din livezi,
Iar pădurea-i afundată,
În covor alb îmbrăcată.

În bătaia peniței

După ce s-a săturat,
De cernut și îmbrăcat,
Iarna mai trimite-un ger,
Peste întreaga natură,
Noi, în case, la căldură,
Doar fumul urcă la cer.

Brazii falnici și înalți
Sunt acum încovoiați,
Sub povara imaculată,
Au uitat ce-au fost odată.

Țurțuri lungi, troieni înalte,

Denisa BACHMATCHI

Să mă prezint!

Salut!
Acum unsprezece ani m-am
născut,
Atunci parcă eram din
porțelan,
Acum parcă sunt din titan.

Numele meu este Denisica
Și am ochi ca albăstrica,
Chiar dacă par mititică,
Eu sunt o mare mieluşică.

Îmi place să creez,
Să râd și să mă distrez,
Ador să explorez,

Gheața pe râuri străbate,
Încercând să ne surprindă,
Iarna asta nu e blândă.

Supărată de-atâta ger,
Îmi ridic ochii spre cer,
Norii mulți îl împânzesc,
Dar nu-mi place să-l privesc,
Căci acum mă simt mai tristă,
Chiar de iarna-i o artistă,
Cu vopsea și cu penel,
A mai zugrăvit nițel,
Ca-nceput din nou să cearnă,
Să simțim că încă-i iarnă.

Totul să cercetez.

Fericirea mea nu se
măsoară,
Asta sunt eu mereu,
În versuri m-am prezentat,
Sper că nu m-ai judecat.

Melisa MONTROI

Autoportret

Astăzi vreau să vă
povestesc,
Dar nu vreau să vă
păcălesc;
Lucruri despre mine ce nu
le știți,
Astăzi o să le descoperiți.

Tot ce îmi place este să cânt,
Să dansez și să râd,
Tot ce pot să spun concret,

Ariana CIULEI

Cine sunt eu?

Eu sunt Ariana,
Părinții mă alintă
Arinușca,
Eu am patinat mereu,
Niciodată nu mi-a fost
greu.

Am niște părinți care mă iubesc,
Și cu drag eu îi apreciez,

Matematica e un mare regret.

Eu mănânc doar ce îmi place,
Lu' părinți nu le dau pace,
Ei îmi spun să mănânc de toate,
Dar eu nu mănânc această varietate.

La învățătură mă țin bine
Și vreau multe rubine,
Aceasta a fost prezentarea mea,
Dacă nu ți-a plăcut,
Citește alta!

Eu am note mari la școală,
Dar matematică pentru mine e o boală.

Unii îmi spun că sunt nebună,
Alții îmi spun că sunt mai bună,
Am un frate mai mic,
Foarte nătărău și puțin pitic.

Eu așa m-am prezentat,
Și cu drag eu m-am distrat,
Dacă cumva vă place poezia mea,
Aplaudați puțin, așa!

În bătaia peniței

Maria IEVA

În sfârșit, fluture- București
:Absolut, 2016

Munții Almăjului

Îmbrățișați sub clar de lună,
Sunteți Olimpul pentru zei
Și veșnicia vă cunună
Cu lacrima din ochi de miei.

Lumina vă coboară-n pleoape,
În piepturi torțe vi se-aprind

Și Dumnezeu rămâne-aproape
Când în tăcere vă cuprind.

O cruce cerul îl despică,
Un înger se coboară-aici
Și cu iubire ne ridică
Și pe cei mari, și pe cei mici.

Voi sunteți nemurirea noastră,
Un cuib de vulturi pentru Zeu,
E Țara Almăjului poartă,
Edenul sfânt spre visul meu!

Maria IEVA

Fragment din Jurnalul proiectului 156 A - București : Absolut, 2013

Făcând în minte un scurt rezumat al zilei, exceptând momentul din biroul Mirunei, a făcut față cu bine situației. Se putea felicita pentru reușita primei zile la noul loc de muncă. Nu primise niciun răspuns referitor la întâlnirea cu Sergiu, dar va aștepta. Învățase să aibă răbdare. Vlad merita asta și față de Sergiu avea o datorie care trebuia achitată. Tatăl și fiul aveau nevoie unul de celălalt, nu au divorțat din postura de părinți, dar, din păcate, în ultimii doi ani, Sergiu și-a văzut copilul de trei ori. Voia să alunge orice gând. Deschise laptopul și începu să citească ultimele noutăți de pe piața bursieră. Nu se putea concentra, era confuză. Deschise un folder, un proiect mai vechi îi încânta privirea. Cartea la care visase, era lăsată să aștepte. Nu știa încă cum avea să se încheie, nu a programat nimic, doar a așternut pe pagina albă ceea ce viața i-a oferit. A lăsat lucrurile să curgă firesc. Acum nu va scrie. Închise laptopul și porni televizorul, schimbă canalele pe rând, nimic care să-i capteze atenția. Se ridică și începu să se plimbe prin cameră, măsură sufrageria de câteva ori, apoi deschise un sertar. Același pachet pe care în urmă cu mulți ani l-a luat din casa lui Sergiu, zăcea îngălbenit de timp. Ceva o îndemna să-l ia în mână. Așa cu care era legat se desfăcu și cele câteva plicuri se împrăștiară pe podeaua lucioasă. Luă la întâmplare un plic și începu să citească.

În bătaia penitei

"Stau cu ochii ațintiți pe tavanul alb, totul e la fel ca ieri, mă rog să se termine. Vreau să nu mai simt, să nu mai fiu, să mă întorc acolo de unde am venit. Simt că înnebunesc, trebuie să fac ceva... Aceste umbre în alb nu vor să îmi administreze calmante. Am observat că n-are importanță dacă țiip, urlu sau implor, rezultatul este același: <<Ți-ai primit doza pentru ziua de azi>>. Nu știu ce să fac, nu știu cu cine să vorbesc. Cu Dumnezeu nu vreau să stau de vorbă, nu am nevoie de el, așa că vorbesc cu tine, Anca. Sunt omul care te-a rănit cel mai mult. Nu, nu îmi cer iertare, pentru că nu am greșit. L-am iubit. Da, Anca, l-am iubit, atâta cât am fost eu capabilă de iubire. A fost străinul care mi-a spălat sufletul de noroiul uscat. L-am iubit, dar l-am iubit ca pe un prieten, nu am putut să îl iubesc ca pe un bărbat. El știa asta. Întotdeauna a știut. Nu îți cer să înțelegi, nu ai avea cum, nu îți cer să mă ierți. De fapt nu îți cer nimic, vreau doar să vorbesc cu tine.

Am învățat să mint, să beau, să fumez, am încercat să mă integrez în grupul tinerilor. Am învățat să fiu în orice fel, numai să nu mai simt nimic. Am început să merg la petreceri, îmi plăcea șampania, băuturile fine, apoi coniacurile, până când am ajuns să consum votcă și să fumez orice fel de țigări. Eram prietenă cu toată lumea, deși mă uram atât de tare încât nu știu cine mă putea suporta. Toate astea au început după ce l-am născut pe Vlad. Am pierdut ul-timul an de facultate, ultima șansă de-a crea o lume mai bună pentru mine și familia mea. Am crezut că nimic nu mai are sens, că viața nu merită trăită. Nu puteam să suport strânsoarea trupului și nici mirosul florilor de mărgăritar, îmi aminteau de acea noapte. L-am urât pe Sergiu, l-am urât pe Vlad, m-am urât pe mine, dar mai tare l-am urât pe Dumnezeu că a lăsat să mă transform într-un monstru. Cu fiecare zi care trecea deveneam un monstru tot mai mare, până când am reușit să-i otrăvesc pe toți cei din jurul meu. Le sădeam în suflete amărăciune și lăsăm doar ura în urma mea. Îmi doream să se termine, dar să termine altul în locul meu. Devenisem lașă, nu aveam curajul să fac ceva, ci așteptam în fiecare zi puțin câte puțin să se închidă

cercul. Când am început să consum cocaină mi-a fost bine, nu simțeam nimic, nici măcar ura și scârba față de mine însămi, dar n-a durat decât câteva săptămâni până când a început iar. De data aceasta frământările erau de altă natură, căutam în fiecare zi remediu cu disperare tot mai mare. N-a rămas din mine decât o epavă a ceea ce am fost cândva. Căsnicia cu Sergiu... Mă agățam de el sperând că pot găsi în el ceea ce nu reușeam să găsesc în mine. Cerșeam iubirea, o fărâamă de iubire. O cerșetoare incapabilă să primescă mărul din traista străinului întors de la piață..."

Lăsă hârtia să cadă, privi în gol și după câteva minute deschise un alt plic. O pagină îi alunecă printre degete. O lăsa să cadă și continuă lectura durerii:

„Mi-aș fi dorit ca Sergiu să fie lângă mine, aveam nevoie de el în acele momente. Mi-aș fi dorit să ne putem bucura împreună de Vlad, dar n-a fost să fie. Abia a doua zi a venit la spital, mi-a adus la cunoștință că a înregistrat copilul și că mi-a respectat dorința: a numit copilul Vlad. În fond purta numele bunicului, doar știi că așa se numește tatăl lui. George a fost lângă mine, vocea lui mă liniștea, îmi dădea acea credință că viața merită să fie trăită. Cu ce preț a stat lângă mine? Am aflat mult, mult prea târziu. Știi ce am învățat în acea perioadă? Am învățat să nu îmi mai doresc nimic sau mai bine zis cum să îmi reprim orice dorință.

De la prima întâlnire mama lui Sergiu mi-a spus că nu sunt ceea ce și-ar fi dorit pentru copilul ei, dar pentru că aștept un copil nu se opune căsătoriei, nepotul ei va fi un copil legitim. De ce am acceptat să fiu umilită? Poate pentru că am crezut că este ceea ce merit. Am crezut că timpul îl va face pe Sergiu să mă iubească așa cum eu îl iubeam. Dar o inimă nu poate iubi pentru doi, aveam să înțeleg curând. Am crezut că... Naiba să mă ia, că nu știu ce am crezut, de am nenorocit viețile atâtor oameni! Nu puteam să las un alt bărbat să mă atingă, am încercat, dar nu, n-am reușit. Nu mai aparțineam nimănui. Nu cunoșteam nici pe Dumnezeu,

În bătaia penitei

nici pe diavol. Nu știam ce fel de om sunt. În fiecare zi îmi spuneam că va fi bine. Da, mâine va fi mai bine! Și de ce n-ar fi mai bine, mă gândeam, Sergiu a început să fie mai atent cu mine. Și din moment ce locuim împreună, ne vom apropia. Părinții lui, adică socrii mei, ne-au aranjat casa. Nu aveam de unde să știu în acel moment la ce casă se refereau, nu m-a interesat situația lor financiară. Am rămas uluită privind casa albă. Nu-mi credeam ochilor, nu-mi puteam imagina că urma să locuim acolo. În câteva minute mi-am conturat în minte o viață minunată alături de Sergiu și copiii noștri. O casă plină de copii, mi-am dorit o familie numeroasă. Puteam auzi micile certuri dimineața în bucătărie, îmi imaginam că vom petrece serile împreună, privind la televizor, citind sau stând pur și simplu împreună, jucându-ne cu copiii noștri. Nu mi-am imaginat că îmi voi petrece toate serile singură în aceea casă imensă. Trăiam deja de două luni împreună, eram soț și soție, dar aveam camere separate. Cum naiba voi reuși să suport, mă gândeam, cum? Mi-era dor de părinții mei, mi-era dor de plimbările prin pădure, doamne ce dor îmi era de munții aceia golași, de stâncile care stăteau să se prăvale.

Mi-era dor de Irina, așa cum am cunoscut-o cândva... Mă simțeam strânsă în captivitatea propriilor mele dorințe.

În prima lună a lipsit des de acasă, au fost zile în care n-am știut nimic de el. Nu puteam dormi, toată noaptea plângeam, nu înțelegeam de ce mă urăște. Au trebuit să trecă doi ani să înțeleg că de fapt nu mă ura. Nu mă ura, nu mă iubea, eram o străină căreia i-a încurcat viața. Aveam să înțeleg de ce tatăl lui a fost de acord cu căsătoria, avea impresia că Sergiu se va schimba, că dragostea mea îl va face să fie omul pe care l-a crescut și educat. N-aveam de unde să știu în acea perioadă că Sergiu avea nevoie de dragoste mai mult decât mine, dar nu de dragostea mea, nu își dorea iubirea mea.

Dorința inimii lui era păstrată ca o taină. Socrul meu spunea mai în glumă mai în serios: <<cui pe cui se scoate>>, dar eu nu înțelegeam la ce face referire. Nu puteam fi

soția lui Sergiu, sau mai bine zis nu mă dorea ca soție. Cel mai tare mă durea faptul că nu-i puteam fi nici prietenă, nici măcar tovarășă de discuții. Uneori privea prin mine ca printr-un perete de sticlă, privirea lui se pierdea trecând într-o altă dimensiune. Încercam să înțeleg, mă rugam să înțeleg, dar nu reușeam. Mă apăsa vina, vina florilor de mărgăritar uitate pe banca din parc. Nu știam cum să scap și ce să fac. Trădam pe toată lumea, trăiam în minciună și cu fiecare zi mă adânceam tot mai mult. La spital m-au dus părinții lui Sergiu, el n-a putut fi găsit. Nu am crezut că îmi va fi atât de greu să îl privesc pe Vlad. George a fost primul care m-a vizitat. Nu voi uita buchetul de margarete albe și îmbrățișarea lui plină de dragoste. Părinții mei au fost anunțați că au un nepot printr-un telefon. Sărmana mama, cred că și-ar fi dorit să fie lângă mine și eu o doream tare mult.

Nu eram pregătită să fiu mamă, cele nouă luni nu m-au pregătit. Nu știam cum să procedez. Am încercat să îl alăptez la piept, dar după două săptămâni, medicul ne-a recomandat să îl hrănim cu lapte praf, copilul nu pune suficient în greutate, ceea ce însemna că laptele meu nu era suficient de hrănitor. Nu știam dacă să mă bucur sau nu. În acel an Sergiu terminase facultatea. A trecut. Toate trec, la un moment dat ne vom întoarce de unde am plecat sau cel puțin avem nevoie să credem că nu se termină totul aici. Uneori e prea mizerabilă viața și măcar așa ca o ultimă speranță alegi să crezi că mai există o altă șansă, o dată viitoare. Poate încă mă îmbăt cu apă rece, dar am nevoie să cred în ceva, altfel nu pot merge mai departe. Am nevoie să mă îndrept către acea lumină care uneori simt cum mă cheamă."

Remușcărilor, vina, încă îi măcinau sufletul. „George, ție ți-am făcut cel mai mult rău.” Izvorul lacrimilor secase. De câte ori s-a mutat, a luat scrisorile cu ea, dar până în această seară nu a deschis niciun plic. Obișnuia să le privească peri-odic. De câteva ori a luat pachetul în mână, dar n-a îndrăznit să meargă mai departe.

În bătaia penitei

„Anca, îți scriu frânturi din viața mea, chiar dacă știu că scrisorile nu vor ajunge niciodată la tine. E bine să scrii, așa pur și simplu, să scrii scrisori fără destinatar. La expeditor voi trece un singur cuvânt, ceva foarte simplu, chiar banal, voi scrie cu litere mici: viața. Da, de ce te miri!? Viața trimite scrisori către necunoscuți sau mai bine zis către anonimi. Nu e mai corect așa? O, ba da, este mult mai corect! În felul acesta nu va trebui să ascund ceea ce scriu, nu va atrage atenția nimănui și aici, în cămăruța mea, pot scrie atât cât poftesc. Cine să mă judece, să mă alinte, să mă mângâie, sau să mă certe? Cine, Anca? Cine? Nu scriu nimănui, dar totuși scriu, este atât de simplu așa. Îmi place când văd câte-o asistentă băgăcioasă trăgând cu ochiul la plicurile rămase nelipite. Cred că este tare curioasă, dar politica clinicii e strictă, fără multă vorbă, așa că își vede de treburile ei. Într-o zi o asistentă tânără cu ochi albaștri, un albastru - verde, așa ca marea cea mare, semăna tare mult cu un înger, se uita cu interes la plicuri. Știi ce mi-a spus?

-Aveți zece plicuri pregătite, când le expediați? Am privit-o cu uimire, atât cât mai eram capabilă...

-Așa, care va să zică, le contabilizați... Și? Și, s-a făcut lumină...

Lumina a început să danseze. Pereții erau de un alb imaculat. În colțul drept vedeam umbra merilor rămași acolo din copilărie, peste ei atârnavă nufării luminii aruncați în labirintul întrebărilor. Eram tot mai nedumerită. Mi-am pus mâinile la ochi, imaginația mi-o luase razna, aveam nevoie de o doză. Nu îndrăzneam să mă mai privesc, în acel unghi. Mi-am luat încet mâinile de la ochi și am privit în colțul stâng, acolo erau proiectate imagini neclare, abia puteam desluși câteva forme. Un copac cu rădăcina în sus... Nu, nu încep să am halucinații... Am închis ochii și m-am întins pe spate în patul de spital cu așternutul alb. Nu mai vreau să văd, mai bine mă odihnesc. Am obosit. Uneori, simplul fapt că nu faci nimic te poate duce la epuizare, așa mi-a spus tata în copilărie.

Țineam ochii strânși, mâinile întinse pe lângă corp și eram pregătită să mă odihnesc. Nu reușeam, gândurile dădeau năvală... A, gata, mi-am amintit! Am citit undeva că pentru a-ți elibera mintea ai nevoie să numeri în ordine descrescătoare din 3 în 3, de la 300 la 0, și nu vei ajunge niciodată la 0, vei fi în lumea visului înainte de a ajunge cu numărătoarea la 150. Așa că, m-am pus cuminte la treabă. Am numărat până la 201, apoi 102 și în final 0. Atenția îmi era mai trează ca niciodată, imaginile încă mă urmăreau, dar nu, nu voi deschide ochii. Of, ce copil ești! Ai uitat... Stai întinsă și trage aer adânc în piept. Inspiri pe nas până când simți că diafragma ți-e plină, încerci să ții aerul în piept cât de mult poți și expiri ca un șuierat pe gură. Repeți procedeul până când... Sigur va da roade, nu se poate, trebuie să te relaxezi, copil nătâng ce ești...

Învătasem să port dialog cu mine încă de pe vremea când, copil fiind, alergam desculță prin iarba pătată de toporași.

Munceam cu sânge, așteptam ca imaginile să dispară și eu să pot trece în lumea visului. Am deschis ochii: copacul dispăruse, a rămas o pată. Curiozitatea mă făcu și de data aceasta să privesc cu atenție. Era umbra unui om. O făptură omenească, un zeu? Nu dădeam prea bine forma, era trecut de ora 3:00. Priveam cu atenție sporită, umbra începea să se miște. Era un om, nu-mi dădeam seama dacă era bărbat sau femeie, nici nu conta. Era cineva acolo cu mine, nu mai eram singură. Tăcerea nu mai era apăsătoare. Aveam impresia că universul încapă în acea umbră și din acea umbră se naște universul. Care univers? Ce știi tu despre univers, ce poți înțelege? Mai bine ai dormi. Noaptea e făcută să dormi, dar te încăpățânezi să crezi în fantasmă. Evadează din umbrele trecutului și uită ce ai fost, alungă chemarea și pierde realitatea trecutului în prezent, lasă răspunsurile pentru o dată viitoare.

Am privit luna, era trecut de ora 4:00. În curând zorile vor mângâia cei câțiva trandafiri din curtea clinicii. Nu mai voiam să privesc umbrele, lăsam lumina să danseze, să danseze pe pereți... Făcea cercuri mici, din fiecare cerc, creștea altul și altul până când...

În bătaia penitei

un sigur cerc. Camera devenise un cilindru, un cilindru fără capete, lumină deasupra, lumină sub. M-am lipit cu spatele de peretele cilin- drului, nu aveam de ce să mă prind, simțeam cum alunec. Era o senzație tare stranie, sufletul se desprindea de trup, dar ochii, ochii albaștri - verzi ai fantasmei îmbrăcate în alb, mă priveau cu milă. Simțeam lichidul cum îmi alunecă prin vene, liniștea mă cuprindea ca o binecuvântare eternă. Lumina dimineții îmi mângâia pleoapele...”

Încă simțea durerea clipelor petrecute la clinică. Dacă n-ar fi fost ei, oamenii dragi care au ajutat-o, Irina cea de acum, femeia care își ținea trecutul în palme, n-ar mai fi existat. Cum reușise George să înțeleagă prin ce a trecut sau cum a făcut pe toată lumea să creadă că urmează un curs pentru o perioadă de șase luni în străinătate, nu știa nici acum. După ce-a internat-o în clinică, a plătit toate cheltuielile și a dispărut. În zilele în care se simțea rău avea impresia că îl vede așezat pe scaun lângă ea. Cele mai grele au fost primele două luni. La momentul respectiv nu și-a pus problema, nu s-a întrebat de ce Sergiu nu a căutat-o. Cât s-a schimbat viața ei de atunci... În ultima lună petre- cută în clinică a primit material, cărți de specialitate, ba chiar a participat de câteva ori la seminare referitoare la piața de capital.

-Așa este politica clinicii, încercăm să învățăm oamenii să vadă viața dintr-un alt unghi, acesta a fost răspunsul pe care l-a primit când a întrebat cine suporta toate aceste costuri. După mai multă vreme și-a dat seama că aceste cheltuieli nu erau suportate de clinică, erau suportate de altcineva. Exista un om care i-a redat viața.

Luase la întâmplare alt plic. Hârtia a fost mototolită, probabil că la momentul respectiv a vrut să o arunce și apoi s-a răzgândit, nu își aducea aminte. Lăsa să îi scape un suspin, apoi citi mai departe.

„Azi îți voi povesti despre cea de-a cincea femeie și despre clipele petrecute împreună cu ea. Îți voi expune exact dialogul purtat:

-Unu, doi, trei, patru, cinci...

-Stop! Unde vrei să ajungi? Nu te-ai săturat să numeri? De când te știi ai numărat. Ai

început cu degetele de la mâini, cu bețișoarele, cu pașii până la școală, copacii de pe marginea drumului și ai continuat cu stelele. Azi numeri femei. Ha! Ha! Ha! Până la ce număr ai ajuns data trecută? Îți mai amintești, zece, douăzeci, o sută? Tare caraghioasă poți fi! Cine a mai auzit să numeri femei și nu orișice femei, ci să numeri femeile care au locuit în tine sau mai bine zis care crezi tu că încă locuiesc. Vrei să-ți spun ceva? Nu, mai bine mă abțin, te las să continui să trăiești în lumea ta, să construiești castele de nisip, să numeri, să aduni, să scazi și să împarți. Sunt curioasă să te văd acum cum ai să împarți nimicul la infinit.

-Taci! Azi chiar am ajuns la un rezultat. Sunt cinci, doar câte degete am la o mână. Despre primele patru nu vreau să vorbesc, dar îți voi povesti despre cea de-a cincea femeie, este cea mai nouă descoperire a mea.

-Ha! Ha! Ha! Acum lucrezi în cercetare? Data trecută des- pre ce era vorba?

-Mai bine m-ai asculta. Ascultă-mă cinci minute și apoi ai libertatea să mă combați. Ultima femeie este și cea mai interesantă. Am avut o viziune și trebuie să-ți spun.

-Brr! Mă înfricoșează viziunile tale.

... își măsura umbra cu pași ușori de dans... Ai face bine să nu mai rânjești. În mână ținea un bol. La început nu am văzut ce avea în el, era prea departe, apoi m-am apropiat și am văzut. A adunat acolo nectarul merelor coapte din toamna trecută. Am vrut să văd dansul mai de aproape și fără să vreau, privirea mi-a coborât încă o dată în bol. Era ceva acolo, ceva care se mișca, fire lungi și negre pluteau. Mi s-a făcut sete și am vrut să îmi astâmpăr setea. M-a avertizat, dar am insistat, nu voiam decât o înghițitură. Muzica clopoțelilor mă fascina, felul ei de a se mișca era total diferit de ceea ce am văzut până atunci. După multe insistențe, într-un poc al aruncat la picioarele crucii, mi-a turnat o înghițitură.

-Și te-ai potolit?

-Tu ți-ai putea potoli setea cu oțet? Nu pot să îți descriu senzația, dar am lăsat lichidul să curgă în așa fel încât tot corpul să se poată bucura de moment.

În bătaia penitei

-Corpul să se poată bucura... Tu te auzi ce spui?

-Niciodată nu mă lași să termin, niciodată... Ai explicații logice la orice. Cine ești tu să vii și să-mi spui ce și cum să fac? Ei și ce dacă vreau să beau oțet? Beau oțet și gata. Ce dacă mă arde până în măduva oaselor? Tu n-ai să înțelegi. Niciodată n-ai să înțelegi... Cei ca tine au transformat nectarul în oțet, au smuls limbile șerpilor și le-au aruncat acolo. Da, așa s-a făcut oțetul. Acum înțelegi? Nu, cred că vei argumenta. Dar să știi că azi nu mai am timp, s-a făcut mâine și trebuie să plec. De data acesta nu-ți dau dreptul la replică chiar dacă inițial am stabilit altceva. Ia uite, m-ai învățat și tu ceva ! Ha! Ha! Ha!”

În același plic erau așezate mai multe pagini care erau datate diferit. Scrisul a ajutat-o să poată merge înainte, chiar dacă scria haotic, la momentul respectiv a fost cea mai bună terapie pentru sufletul ei.

“Bună dimineața, Anca,

Așa cum ți-am promis, revin să-ți vorbesc despre cele patru femei care au locuit în mine, care mai vin din când în când în vizită. Le deschid ușa, dar îmi dau seama că sunt doar simpli musafiri. Le poftesc la masă, le servesc cu cafea și apă, câteodată le pun pe far- furioara de cafea și două-trei bucăți de ciocolată, aș vrea să le îndulcesc, cumva, existența. Știu că fiecare este altfel, dar în esență toate sunt la fel, au nevoie de iubire. S-au transformat de la o perioadă la alta, au avut nevoie să supraviețuiască, dar esența este aceeași. Prea multă vorbărie goală. Eu am timp, aici timpul este nelimitat și dispun de el cum vreau, dar tare mi-e teamă că, dacă nu voi sintetiza puțin ceea ce vreau să spun, tu nu vei avea timp să citești. Timpul tău este măsurat, în ore, în minute...Fiecare secundă este prețioasă, trebuie să fugi în stânga, în dreapta... Da! știu, copiii..., o altă discuție și nu vreau să vorbesc despre asta acum. Am învățat să curg odată cu timpul, deși nu știu exact cine este acest timp. Aici pot avea trei ani și imediat mă văd la 60 de ani, pot străbate acesta distanță a existenței în câteva

fracțiuni de secundă, măsurate de timpul tău. Bănuiesc că și vârsta mea tot în timpul tău am măsurat-o. Iar am început să vorbesc fără rost. Nu știu cărei femei i se datorează asta, poate fiecare are mica ei contribuție, un întreg se compune din particule, particula lângă particulă dă naștere atomului, atomul la rândul lui... Nu, dacă nu pot să îți spun ceea ce vreau, mai bine îți scriu mâine, până acum am îndrugat verzi și uscate și nimic concret. Ceasul arată ora 3:35, în curând efectul sedativelor se va risipi și voi fi pregătită să văd prima femeie.

Prima femeie, născută din bărbat, am descoperit-o când ceasul meu biologic arăta... la dracu', nu mai suport și cred că nimeni nu este dispus să vadă asta. Toți sunt ca niște stafii cu fețele palide, ochii bulbucăți... Am ascuțit afurisitul de creion de zece ori până acum. Încep să cred că îi mănânc vârful.... Dacă reușesc să văd zorile, sunt norocoasă. Anca, Anca, nici tu nu mă auzi?

Abia atunci aveam să înțeleg ce înseamnă cu adevărat să devii femeie. Sau poate așa am crezut la momentul respectiv. Care este diferența dintre o fetiță și o femeie, am tot căutat să înțeleg când m-am transformat din copil în adolescentă și apoi în femeie. Nu știu dacă pierderea virginității înseamnă că ești femeie. Poate da, poate nu. Cred că depinde foarte mult de cât de bine te cunoști. Degeaba am 50 de ani dacă mă comport tot ca o virgină, înseamnă că nu s-a trezit încă femeia din mine, am ascuns-o între zidurile din pădurea fermecată, unde i-am pus paznic la porțile cunoașterii, teama.

Nu va veni niciun prinț. Niciun șarpe nu mă va ajuta să scap din închisoare, singură m-am întemnițat, singură trebuie să ies. Poate nu chiar singură, îmi amintesc: “nu face cutare lucru...” ” De ce, mamă?” ” Este rușine, fata mea?” ” Rămâi la locul tău, altfel treci la colț...” și multe altele care m-au împins către pădurea fermecată. Nu-ți vorbesc despre astea ca să arunc vina pe cineva pentru neputința mea, deși știu că așa crezi, îți vorbesc pentru că am reușit să le văd. Stau aici închisă între patru pereți albi, dar nu mă simt la fel de captivă ca atunci când nu am

În bătaia penitei

locuit nicăieri. Am început să mă identific, să fiu o entitate.

Anca, nu știu care a fost prima femeie, nu știu care este cea de-a doua, nu pot să le identific. Poate prima femeie a fost cea care a început să viseze, să iubească iubirea, să caute idealul, nu știu... Astăzi nimic nu îmi este clar. Netrebnicii, cred că mi-au dat o doză mai mare decât de obicei, nu pot să ajung la mine, dar pot să îmbrățișez femeia care nu mai este femeie. Stă în cel mai îndepărtat ungher al camerei cu genunchii la gură. O văd acolo de câteva săptămâni, nu știu care este, nu răspunde la niciun nume și încă nu am găsit notițele de noaptea trecută. Am lăsat agenda sub pernă, dar nu o găsesc nicăieri. Am impresia că îmi umblă cineva printre lucruri, scormonește în sufletul meu. Azi nu voi merge să stau de vorbă cu acea creatură cu nasul cârn, parcă este o vrăjitoare, abia am reușit să o fac să înțeleagă că nu mă interesează prostiile ei. Are metode prin care <<mă va face să mă descopăr>>. Auzi tu, să mă descopăr. Cum să mă descopăr când eu de fiecare dată îmbrățișez o altă femeie din alt ungher al camerei? Nu știu, multe nu le știu, dar uite, acum când vorbesc cu tine mă simt altfel. Am putut să pun fetița lângă adolescentă, adolescenta lângă mamă și mama lângă femeie. Nu sunt patru, Anca, este una singură. S-au făcut defrișări, s-au vândut toate pădurile și așa a ajuns să fie vândută și pădurea blestemată. Zidurile care adăposteau caleașca prințesei Anastasia s-au dărâmat, zmeii nu există, nici feți-frumoși nu sunt, există doar culoarul prin care pot să întind brațele spre tine.

Bogdan MIHAI

Se varsă zorile și mi s-a făcut somn. Mă simt în siguranță. Nu am înnebunit... Știu că scrisoarea nu va ajunge la tine, nu voi îndrăzni să te împovărez cu prostiile mele, dar mă simt bine știind că, acolo unde ești, din când în când te gândești la mine. În momentele în care imaginația nu o ia razna, îmi doresc să fiu un om normal, așa ca tine și ca ceilalți, să-mi țin copilul strâns la piept și să pot privi fără teamă în ochii lui Sergiu. Rămâi cu bine, mi-ar plăcea să cred că nu voi mai reveni asupra acestui subiect. Nu contează câte fețe mi-am văzut până acum, trebuia să înțeleg că eu sunt una singură; particulă lângă particulă a format o entitate cu numele Irina. Voi renaște prin propria voință, urăsc să las lucrurile doar pe jumătate făcute, așa că voi clădi castelul viselor pentru Vlad. De ce pentru Vlad și nu pentru mine? Rămâne de văzut. Am împărțit toată tableta de ciocolată la micul dejun. De mâine voi bea cafeaua singură și mă voi bucura de savoarea ei îndulcind-o cu un nou răsărit. Pe mâine.”

Abia acum observă că scrisorile erau numerotate. Căută ultima scrisoare. Scrisorile nu au ajuns la Anca și nici nu vor ajunge. Nimeni, în afară de ea, nu le-a citit. Au fost momentele în care mintea i-a jucat feste. S-a luptat cu ea însăși, dar Irina s-a reîntors. Nu, nu a venit să judece sau să caute vinovați, s-a întors să obțină iertare și să învețe iubirea. Plicul era lipit, încercă să îl dezlipească. Nu a reușit.

Lumea, un labirint fără ziduri

Lumea este ca un labirint fără ziduri. Într-un labirint trebuie să găsești drumul corect, ca să evadezi, dacă nu, te-ai pierdut, ești mort.

Lumea aceasta e un labirint, iar tu trebuie să ghicești drumul, să faci alegerea potrivită. E ca și cum ai alege între adevăr și minciună. Ai ales minciuna, te-ai dus.

Uite, ai putea asemana lumea cu încercarea de a afla strada unde stau prietenii tăi!

În viață trebuie să faci mult alegeri, nici nu poți să numeri câte alegeri trebuie să faci un om în viața lui. Tocmai din această cauză lumea este un labirint fără ziduri.

În bătaia penitei

Adrian POPESCU

Fierul alb

Proză SF

- Vino repede! Am găsit poarta de fier alb. Ea trebuie să fie calea.
- Nu cred că e o idee prea bună să ne aventurăm dincolo de poartă, Vera.
- De ce, Ted?

- Ți-am mai spus. Fierul alb este o imagine apocaliptică.
- Cu atât mai bine. Eu am găsit această poartă de fier alb.
- Dacă nu ai curaj să mergi cu mine dincolo de poartă, mă duc singură.
- Așteaptă, o să te însoțesc, însă ar trebui să lăsăm un mesaj echipajului nostru ce se află chiar acum într-o călătorie la frontierele galaxiei Calea Lactee.
- Mai bine, nu.
- Ești foarte încăpățânată, Vera.
- E mai bine să descoperim singuri enigma din spatele porții de fier alb.
- Atunci, să mergem!
- Să mergem!

Cei doi pășesc dincolo de poartă, într-o altă lume dominată de culori violacee și roșii. Din când în când cenușiul acoperă decorul prin fumul gros provenit în urma unor explozii. Clădirile din jur erau toate ruine. Oamenii alergau disperăți fără o țintă anume. Din toate părțile îi pândea pericolul. Vera și Ted și-au întors privirile spre poarta care s-a închis în urma lor, dar poarta nu se mai zărea nicăieri. Au început și ei să alerge speriați până ce au ajuns în fața unei clădiri impunătoare spre a cărei ușă se îmbulzeau o mulțime de oameni. Au reușit să pătrundă și ei în clădire. Acolo au găsit coridoare întortochiate, scări abrupte. Unele scări nu duceau nicăieri, ci nimereai într-o fundătură unde te pândeau o făptură cu o sabie ascuțită, altele te trimiteau spre saloane unde oamenii deveneau prizonierii unor experimente ce își aveau finalitatea în moartea trupului, altele îți deschideau porțițe de scăpare, dar nici acelea prea mari. Vera și Ted s-au încurcat în scări, pe coridoare. Au păcălit săbiile ascuțite și doctorii din saloane, au urmărit porțițele de scăpare.

- Era bine dacă mă ascultai, Vera! Poarta de fier alb ne-a trimis în mijlocul apocalipsei. Nu știu cum putem evada de aici spre a afla din nou calea ce ne duce spre echipajul nostru ce cu siguranță a găsit un mediu de viață liniștit.

- Sunt atât de mulți copii, Ted! Copiii aceștia au fost despărțiți de părinții lor. Poate părinții lor nici nu mai sunt printre cei vii. Cred că venirea noastră aici nu a fost zadarnică. Totul se întâmplă cu un scop.

- Și tu crezi că scopul nostru este să-i ajutăm pe acești copii rămași fără părinți?
- Da. Chiar o să-i adun și o să-i iau cu noi în încercarea de a evada de aici.
- Copiii ne vor îngreuna și mai mult planurile. S-ar putea să sfârșim și noi aici, dincoace de poartă.

- Ce rost am mai avea noi în acest univers, dacă nu am da o mână de ajutor vieții? Acești copii sunt urmașii oamenilor de pe Terra. Trebuie să-i salvăm. Ei pot duce peste mii de ani genele strămoșilor lor.

- Până la urmă copiii ne-ar putea ajuta să ne camuflăm spre a scăpa cu viață.
- Ce egoist ești, Ted! Te gândești doar la tine. Să știi că egoiștii sfârșesc primii.
- Și tu nu te gândești la tine?
- Aș minți, dacă aș spune că nu mă gândesc și la mine, dar mă gândesc și la alții. Tu ai observat moartea acelei femei ce încerca să se salveze folosindu-se de un copil.
- Bine, fă ce dorești!

Vera a adunat de pe coridoare, ajutată de Ted un grup de copii. Din când în când era nevoită să se ascundă prin încăperi, să se pitească împreună cu Ted și copiii în spatele mobilierelor din lemn masiv spre a scăpa de ochii roboților soldat care sfâșiau totul în jur. La un moment dat au găsit o

În bătaia penitei

scară ce ducea spre turnul clădirii. Au început a escalada scara care era foarte abruptă. Puteai în orice moment să cazi.

În turn au dat peste o sală unde era mare adunare. O mulțime de personalități de pe Terra se aflau acolo. Erau oamenii ce au reușit să cucerească Terra, să fie cunoscuți de toți viețuitorii planetei. Ei stăteau în jurul unei mese rotunde și își arătau darurile. Vera, Ted și copiii s-au amestecat printre ei. La un moment dat au venit niște soldați costumați în negru să cerceteze pe toți cei ce se aflau la masă. Unii scăpau. Erau cei însemnați, cei care au făcut pact cu întunericul spre a cuceri lumea. Alții sfârșeau prin decapitare cu laserul.

Vera le-a făcut un semn copiilor și lui Ted de a se duce spre baie. Unii copii s-au pitit pe sub masă, pe urmă s-au strecurat spre baie. Doar Vera mai trebuia să ajungă la baie. Soldații se apropiau de ea cu cercetarea și acum nu o mai puteau scăpa din ochi. Nu putea să mai fugă spre baie, fiindcă le-ar fi pus viața în pericol copiilor și lui Ted. Nu-i mai rămânea altceva decât să se roage și să-și aștepte sfârșitul. Se gândea cu înfrigurare cât de cumplit va fi momentul în care capul o să-i fie despărțit de trup. Printre gândurile ce o înspăimântau, rostea și rugăciuni. La un moment dat a observat un cuțit pe masă. Era un cuțit din fier alb. L-a luat în mână involuntar și a început să-l stângă puternic. Taișul i-a intrat în carne și câteva picături de sânge au căzut pe fața de masă albă. Un soldat s-a apropiat de Vera. Vera îi simțea răsuflarea în ceafă.

- Nu știu unde a dispărut femeia de aici. Am fost tot cu ochii pe ea. Au rămas în urma ei doar câteva picături de sânge.

Vera a înțeles că fierul alb al cuțitului o face invizibilă și a plecat spre baie. Rugăciunile au făcut-o pe Vera să observe cuțitul din fier alb și să nu-l abandoneze.

În baie au privit cu toții la firele albastru-verzui-organice ce altă dată aveau rolul de țesături cu scopul de a proteja ființele de prea multă lumină, de prea mult frig sau cald. Rotindu-le în aer, n-au făcut altceva decât să unească trei mănunchiuri, prin contorsionare, formând o antică funie. Cu ajutorul ei s-au aruncat în gol, însă fibra organică, extrem de puternică și elastică nu i-a lăsat să se izbească de pământ, ușurându-le atingerea solului și așa au putut să călărească bestia cu trei membre, KUCA ce prindea ușor 120 km pe oră.

Senzorii nici măcar nu au avut timp să identifice ce era cu pala de vânt care reprezenta în fapt mișcările puternice și precise ale animalului de transport.

KUCA a fost atrasă de cuțitul din fier alb al Verei și s-a lăsat încălecată.

Într-un târziu, departe de orice așezare, în pala lumină, portocaliu-gălbui, a lunii noi ce se ridica mândră la orizont, Ted, Vera și copiii identificaseră sunete neanimalice. Erau sunetele unor tinere creaturi ce sărbătoreau în natură așa zisul camping, atrase de măreția focului de tabără. Unii spuneau povești, alții cântau și dansau. Grupul părea să nu cunoască urgia.

În timp ce Ted, Vera și copiii priveau cu surprindere spre focul de tabără, o navă plină de copii, condusă de doi adulți, o femeie soldat și un bărbat soldat s-a oprit lângă focul de tabără. Toți au privit cu uimire că de fapt campingul era înconjurat de sârmă ghimpată și o clădire cenușie se ascundea în spatele arborilor. Copiii aduși de cei doi au fost invitați să intre în clădire. O fetiță de zece ani ce plângea strigându-și mama, s-a ascuns în spatele unui copac. După ce grupul de copii a intrat în clădire, alți soldați au închis ușa de fier negru, iar căraușii s-au întors la nava lor în timp ce creaturile ce petreceau și-au continuat povestea ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Vera s-a strecurat ușor spre arbori și a ajuns la fetiță care era la un pas să dea un țipăt, dacă Vera nu i-ar fi acoperit gura.

- Taci, vreau să te ajut!

- În clădire sunt arși copii. Privește!

Copila de zece ani i-a arătat Verei un geam de unde aceasta putea să privească urgia.

- Și mama mea a intrat în această clădire ca să mă salveze pe mine. Creaturile din jurul focului de tabără sunt oamenii celui rău. Ei duc în eroare pe cei care ar evita să pătrundă în clădire. Sunt puși să dea falsa impresie de armonie.

- Vino!

În bătaia penitei

Fata a urmat-o pe Vera și s-a alăturat grupului de copii.

- Trebuie să salvăm copiii ce vor mai fi aduși aici! a spus Vera.

- Cum? a întrebat Ted.

- O să-i omorâm pe cei doi cărauși și ne ocupăm de transportul copiilor pentru a-i salva.

- Tu știi că încă nu am omorât pe nimeni, chiar dacă am fost numit soldat al echipajului.

- Atunci nu-i omorâm. Îi imobilizăm și îi aruncăm în fântâna cea părăsită de peste drum de camping.

- E periculos, Vera!

- Trebuie să salvăm cât mai mulți copii!

Cu ajutorul cuțitului de fier alb, Vera a reușit să imobilizeze căraușii și ajutată de Ted a putut să-i lege și să-i închidă în fântâna părăsită. Profitând de neatenția creaturilor din jurul focului de tabără au sprâncărcat nava, cu toți copiii ce-i salvase până în acel moment și au pornit spre vârful muntelui. Acolo, într-un luminiș, au decolat, au lăsat copiii și au pornit după un alt transport îndrumați de Maria, fetița de zece ani. Deghizați în cărauși, fiindcă luaseră hainele celor ferecați în fântână, au reușit să salveze încă două grupuri de copii. Când cei din jurul focului de tabără au dat alarma că nava nu mai ajunge, iar ei au ascultat mesajul prin stație, au dus copiii la destinație, iar ei au pornit cu nava spre un fluviu, unde au abandonat-o. Din nou KUCA, cheamă de fierul cel alb i-a dus pe Vera și Ted în luminișul de pe vârful muntelui.

Acum erau o întreagă echipă. Luna îi boteza cu lumina ei galben-portocalie, în timp ce orizontul sângerieu plângea de durerea făpturilor prigonite de pe Terra.

- A ajuns sfârșitul pe Terra, a spus Vera.

- Urgia, a adăugat Ted.

- O să desenez cu acest cuțit o poartă pe solul uscat de durere. Cândva un vulcan a plâns pe culme și a avut inima chiar sub noi.

- Ce ți-a venit iară?

- Așa simt să fac.

Vera a desenat cu ajutorul cuțitului o poartă. Când desenul a fost gata, în fața lor s-a ivit o poartă mare din fier alb. Cu toții au pășit dincolo de poartă părăsind apocalipsa. Dincolo de poartă îi aștepta echipajul cu o navă gata de a explora, noi și noi orizonturi.

Lumina

Era un om tare sărac. De sărac ce era se temea să pășească printre oameni, căci aceștia îl priveau ironic când îi observau îmbrăcămintea.

Într-o zi a trecut pe lângă un prieten din copilărie. Acesta când l-a observat i-a spus:

- Ce rău ai ajuns! Ți-aduci aminte când ne jucam în copilărie și avea tu de toate, căci părinții îți erau alături.

Omul cel sărac a rămas orfan la o vârstă fragedă, iar de averea părinților s-au bucurat niște rude apropiate care au spus că au grijă și de el.

- Îmi amintesc. Și acum sunt bine. Am de toate.

- Ce ai? Eu te văd îmbrăcat în zdrențe.

- Cât am sănătate am de toate.

Peste o lună l-a întâlnit pe același prieten. Era trist și chinuit de o boală la care doctorii nu găseau leac. Degeaba avea bani, nu-l ajutau cu nimic.

Omul cel sărac i-a dăruit niște plante ca să-și facă ceaiuri. Acele ceaiuri l-au ajutat pe prietenul lui din copilărie.

Mai târziu prietenul i-a mulțumit.

- Ai avut dreptate, adevărata avere e sănătatea. Îți mulțumesc că mi-ai luminat mintea cu acest adevăr.

În bătaia peniței

Andrada Brîndușa KESZEG

Puterea rugăciunii

În urmă cu câțiva ani, într-un sat îndepărtat, trăiau doi tineri proaspăt căsătoriți. Aveau o casuță frumoasă, o curte și o grădina bine îngrijită, iar ei erau atât de fericiți.

Îi mulțumeau lui Dumnezeu pentru tot ceea ce aveau, se rugau acasă, se rugau la biserică, deci putem spune că erau buni creștini.

Chiar dacă ei nu cereau nimic de la Dumnezeu, au fost binecuvântați cu ceea ce lipsea într-o familie și anume copiii, dăruindu-le doi gemeni: un băiat și o fată.

Cei doi soți se puteau considera împliniți, căci acum aveau tot, altceva neputându-și dori, căci erau mulțumiți așa cum trăiau.

Din cauză că tatăl era mai mult plecat la muncă, uneori mama mergea cu cei doi copii la biserică unde cei mici primeau Sfânta Împărtășanie.

Copiii au învățat de la părinții lor, încă de mici, să îngenuncheze în fața icoanei și să spună rugăciuni. A trecut an după an, iar în viața familiei nu s-a schimbat nimic, căci dragostea familiei pentru Dumnezeu sporea de la zi la zi.

Odată cu trecerea anilor, de pe chipul mamei a dispărut treptat, treptat, zâmbetul de altădată.

Acum avea un zâmbet forțat, iar fața-i palidă parcă prevestea că se va întâmpla ceva rău.

În preajma copiilor nu se plângea niciodată, ci încerca din răputeri să le îplinească dorințele ca și până acum, să-i vadă fericiți.

Doar biata mamă știa câtă suferință îndura, căci se-nchisese într-o carapace a bolii și nu accepta un sfat de la cei din jur.

Singura-i alinare era Bunul Dumnezeu pe care-l ruga zi și noapte cu lacrimi în ochi să nu o părăsească, astfel încât să-și poată vedea copilașii cum cresc.

Cu greu s-a lăsat convinsă să meargă la medic pentru o consultație.

După mai multe investigații care duraseră mai bine de un an, mama a primit un diagnostic crunt, o boală gravă, dar chiar și atunci, în acele momente, nu și-a pierdut speranța în Dumnezeu.

De pe paturile spitalelor s-a rugat Maicii Preasfinte să mijlocească la Fiul Său pentru ea, ca să le poarte de grijă copilașilor.

Îl ruga pe Bunul Dumnezeu să o ajute, considerându-se o păcătoasă, ca de altfel toți oamenii, căci unul singur e fără de păcat și acela este însuși Iisus Hristos.

Se ruga vărsând lacrimi amare nefiind vrednică nici măcar să-și ridice privirea de la pământ.

După un an mama a revenit în sânul familiei cu aceeași bucurie pe care o avusese la început, iar bucuria copiilor săi a fost nemărginită.

Chiar dacă a dat de greu, tânăra mamă nu și-a pierdut încrederea în Dumnezeu, ci a așteptat, în rugăciune, un semn din cer, de sus.

Astfel Dumnezeu a făcut o minune pentru mamă și familia sa, căci doar prin credință și rugăciune s-a însănătoșit.

Andrada Brîndușa KESZEG

Despre mama

Azi nu o să scriu despre mine sau despre altceva, azi o să scriu despre darul lui Dumnezeu pentru mine, azi o să scriu despre mama mea.

Îmi amintesc cu drag de momentul în care am auzit un glas blând, am zărit un chip luminos. Era primul contact cu acest chip, iar mai târziu, văzându-l zi de zi, ceas de ceas, mi-am dat seama că

În bătaia penitei

lângă mine e o ființă magică, iar acea ființă s-a bucurat atât de mult când am rostit prima oară cuvântul „mama“ sau când am făcut singură primii pași.

În brațele ei am ascultat primele cântece în timp ce mă legăna, apoi, odată cu trecerea anilor a început să-mi spună povești, iar acum mama este prietena mea.

Mama este șatenă, are ochi căprui. Este harnică, blândă, înțelegătoare și amabilă. Muncește și acasă, dar și la serviciu. Cu toate că este foarte ocupată, își găsește timp și pentru mine. Mă răsfăță cu tot felul de bunătăți, mă dezmiardă, îmi dă sfaturi în legătură cu respectul față de cei din jur.

Așa cum o frunză este ocrotită în copacul în care a crescut, la fel îmi doresc și eu să fiu mereu ocrotită în brațele mamei mele. Ea mi-a dat viață, m-a crescut, m-a ocrotit până acum și mă va ocroti așa cum știe cel mai bine.

Uneori am sentimentul că nu-mi ajunge o inimă, ca să-i arăt cât de mult o iubesc și o prețuiesc.

Mama are puterea de a ierta, iar acest lucru încearcă să mă învețe. Ea este totul pentru mine, știu că fără ea nu aș fi existat. Îmi simte

toate emoțiile, toate trăirile, ea simte atunci când ceva nu este în regulă cu mine, simte atunci când sunt tristă.

Pe mama nu pot să o mint, nici n-am încercat vreodată, căci știe cel mai bine ce se petrece cu mine.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că exist și pentru că o am pe mama lângă mine. Din acest punct de vedere pot afirma cu tărie că sunt un copil norocos, deoarece în jurul meu trăiesc copii fără mame, iar suferința lor e nemărginită.

Îi mulțumesc mamei pentru nopțile nedormite, pentru nopțile și zilele în care eram bolnavă, iar ea nu mă părăsea nici măcar pentru o clipă, îi mulțumesc mamei, pentru că alerga în camera mea atunci când aveam câte un coșmar, îi mulțumesc mamei mele pentru tot ceea ce a făcut și face în continuare pentru mine.

Pentru toate acestea și pentru multe altele, mamă dragă, eu îți mulțumesc.

„Îmi iubesc mama la fel cum copacii iubesc apa și soarele. Ea mă ajută să cresc, să prosper și să ating cele mai mărețe culmi.“
Terri Guillemets

Andrada Brîndușa KESZEG

Postul Mare

Ne pregătim pentru Marea Sărbătoare a Învierii Domnului

Primăvara aduce cu ea și cea mai mare sărbătoare a creștinilor, Învieria Domnului.

Așa cum în acest minunat anotimp toate vietățile pământului se trezesc la viață, tot astfel și noi oamenii trebuie să ne trezim din amorțirea care ne-a cuprins și să ne pregătim pentru această mare sărbătoare.

Biserica noastră ne-a lăsat Postul ce Mare, cel mai lung și mai greu post din an.

Așa cum ne pregătim din timp pentru un eveniment în familie, la fel trebuie să ne pregătim și pentru Sfânta Înviere prin post, rugăciune, milostenie, smerenie, spovedanie și împărtășanie. În această perioadă trebuie să fim mai aproape de Dumnezeu, mai aproape de biserică.

Postul Mare începe cu Săptămâna Luminată, săptămâna în care de luni până joi

se citește Canonul Mare al Sfântului Andrei Criteanul. Este un canon de pocăință în care rugăciunea „Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!“ este însoțită de o metanie mică și de semnul Sfintei Cruci.

Vineri și miercuri se săvârșește doar Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. Această liturghie este plină de taină, Vohodul făcându-se într-o tăcere desăvârșită, iar cei de față cu multă evlavie îngenunchează, tinându-și capetele la pământ.

În perioada Postului Mare este bine să spunem rugăciunea Sfântului Efrem Sirul: „Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie; / Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie,

În bătaia peniței

robului Tău. / Așa, Doamne, Împărate, dăruiește-mi, ca să văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor, Amin.“

An se an, la noi în parohie, în a treia săptămână din Postul Mare, are loc o săptămână de catehizare. În aceste zile preoți din parohii învecinate și nu numai, vin, la invitația preotului nostru, să se roage pentru noi, împreună cu noi și să ne spună cuvinte de învățătură.

Toaca noastră ținută de bradul bătrân din curtea bisericii răsună atât de frumos, îndemnându-ne să trecem pragul bisericii.

Noi copiii ne bucurăm din plin de aceste zile minunate, ne întrecem care mai de care să batem toaca și ne străduim să o facem cât mai bine. Cât de liniștiți mergem la casele noastre și cu câtă nerăbdare așteptăm o nouă seară de rugăciune, un nou cuvânt de învățătură.

Această săptămână de catehizare se încheie cu Taina Sfântului Maslu, slujbă la care participă tot satul cu mic, cu mare, căci toți avem nevoie de doctor, de Dumnezeu, iar biserica devine neîncăpătoare.

Încetul cu încetul ne apropiem de Intrarea Domnului în Ierusalim. Ce frumos este redat acest lucru în Cărțile Sfinte și în icoane! Domnul Iisus Hristos, călare pe mânzul asinei este înconjurat de cei 12 apostoli, flori și covor de haine, iar mulțimea de omeni cântă: „Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului“ (Ioan 12, 13)

Bucuria întâmpinării Domnului în Ierusalim, nu prevedea nicidecum ceea ce avea să se întâmple peste puțin timp.

În această zi minună, în biserica noastră, sunt aduse ramuri de salcie pe care părintele

le binecuvintează. Ramurile de salcie sfințite le aducem acasă și le punem la icoană.

Miercurea Mare este ziua în care Iuda Iscarioteanul L-a vândut pe Iisus pentru treizeci de arginți. Regretându-și fapta, Iuda s-a spânzurat. Iisus Hristos a fost judecat, iar pedeapsa Sa a fost răstignirea pe cruce. Parcă nu era de ajuns această pedeapsă, căci drumul spre Golgota a fost greu. Iisus a fost lovit și hulit, cărând crucea în spate. A fost răstignit între doi tâlhari, a murit, a fost înmormântat și a Înviat a treia zi.

Sărbătoarea Învierii Domnului Iisus Hristos aduce bucurie, nu doar în sufletele noastre, ci aduce pace și liniște în casele noastre.

Gospodinele pregătesc preparate specifice acestei sărbători, vopsesc ouă roșii ca sângele Domnului, dar și ouă colorate ce reprezintă culorile primăverii.

Ce frumoasă este Noaptea Învierii! În această noapte mergem la biserică unde primim lumina, apoi înconjurăm biserica, iar la sfârșitul slujbei primim Sfintele Paști.

Din acel moment putem să rostim cu bucurie: „Hristos a înviat!“

În această Sfântă Sărbătoare ne îmbrăcăm cu haine noi sau costume populare, mergem la biserică, la cimitir, unde ne amintim de rudele noastre răposate.

De obicei această sărbătoare o petrecem în familie.

Învierea Domnului Iisus Hristos ne aduce lumină în viața noastră și încă o șansă spre iertarea păcatelor.

Creștinul trebuie să trăiască viața ca pe o eternă ÎNVIERE.

„Hristos a înviat! / Adevărat c-a înviat!“

În bătaia penitei

Adrian CRÂNGANU

Groparii

Dacă ar fi să pun în balanță părțile bune și pe cele rele ale Facebook-ului, nu cred că aş putea să spun care dintre brațe s-ar ridica și care ar coborî. Din câte am auzit despre el, ori din imaginea pe care mi-am

format-o singur, în sutele de nopți petrecute în fața calculatorului, aş zice că foarte important e din ce unghi privești problema. Mie, de exemplu, mai degrabă îmi folosește, dar mă uit cu tristețe la viețile acelor care au capitulat în fața ultimului tiran de treabă pe care l-a dat internetul.

Pot să spun, în ajutorul meu, că nu mi-am făcut adresa de Facebook de plăcere sau ca să fiu în pas cu lumea, ci doar ca să distribui, acum câțiva ani, postările cuiva pe care am vrut din tot sufletul să-l ajut. Când nu a mai fost nevoie, vizitele mele în viața imaginară pe care o simțeam în spatele ecranului s-au rărit. Iar azi, dacă mai intru, o fac doar ca să mai zâmbesc, să schimb câteva cuvinte cu cineva căruia nu pot să-i telefonez fiindcă e noapte, ori pur și simplu aștept să-mi vină somnul în timp ce răsfoiesc ultimele gânduri ale celor din lista mea de prieteni.

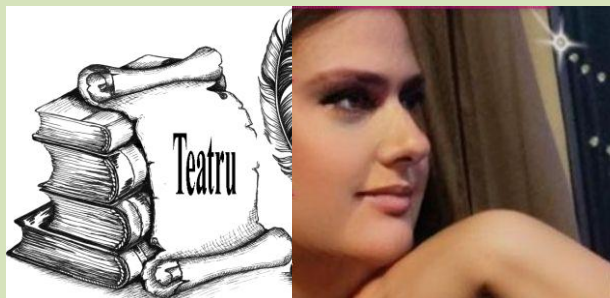
Așa am aflat că, la Ankara, gunoierii turci au deschis o bibliotecă cu 6.000 de cărți, toate găsite în tomberoane. Oamenii aceia despre care n-ai crede că sunt în stare de așa ceva le-au șters, le-au uscat, le-au așezat pe rafturi și s-au răzbunat pe cei care le-au aruncat, citindu-le și împrumutându-le și altora, așa încât insulta să fie și mai mare. Mi-e greu, însă, să cred că au și reușit să le trezească remușcări acelor care, citind despre asta în ziare sau văzând întâmplarea la televizor, s-au simțit cu musca pe căciulă. Pentru că eu consider că cine ucide o carte e în stare să omoare orice și pe oricine.

Nu i-am înțeles niciodată pe cei care fac asta. Probabil că nici nu am cum, atâta vreme cât eu, când a trebuit să mă mut dintr-o locuință, am pus în genți mai întâi cărțile, și abia apoi hainele și ce-o mai fi fost pe-acolo. N-au fost niciodată multe, pentru că mereu le-am dăruit sau le-am împrumutat, iar când nu le-am mai primit înapoi n-am zis nimic, pentru că ăsta e rostul unei cărți, să zboare, dar întotdeauna le-am purtat cu mine așa cum îmi port amintirile.

Și dacă tot am vorbit despre asta, țin minte cum, în urmă cu vreo 20 de ani, fostul director al ziarului la care lucram a ales din redacție vreo patru băieți mai zdraveni care să-l ajute la mutat. Când am intrat în apartament, am rămas toți cu gurile căscate. Cărți, peste tot doar cărți. Cărți în dulapuri, cărți pe dulapuri, pe lângă pereți, până în tavan, cărți pe frigider și în el, cărți în mașina de spălat, cărți în saci și în plase, pe scaun, de nici n-am avut unde să ne așezăm ca să ne tragem sufletul după ce am coborât și-am urcat de câteva ori cinci etaje, și cred că până și în buzunare avea tot cărți domnul nostru director. Când una a căzut pe casa scărilor, îmi amintesc că a gemut ușor, ca și cum el s-ar fi lovit de balustradă, nu ea. Orele acelea de sclavie literară, după care, vreo săptămână, n-am fost niciunul bun de nimic, ne-au făcut să ne privim cu alți ochi „stăpânul” și să-i iertăm, ani buni după aceea, o mulțime de greșeli. Azi cred că, drept răsplată, și el le-a trecut cu vederea pe ale noastre. Mai mult, chiar ne-a îndemnat să punem noaptea mâna pe stilou și să uităm că suntem ziariști. Ne-a sădit în minți sămânța cărților și, dacă socotesc bine, toți voinicii aceia care l-am ajutat să se mute am scris măcar două.

Iar icnetul lui de atunci, de pe casa scării, ne-a mai învățat că o carte e ceva viu, e singurul lucru care trăiește, iar în paginile ei, ca sângele, pulsează tușul. Acum, cred că, dacă ne-ar mai fi director, ne-ar spune să uităm că suntem prozatori și să punem mâna să scriem un articol despre cum au deschis groparii turci o maternitate la Ankara.

În bătaia penitei

Ana-Cristina POPESCU

Când băutura conduce

(Teatru scurt – Piesă într-un act)

Personajele: Ghiță și Mărie

Decorul: O grădină și o cocină.

Scena I

Mărie: Ghiță! Vino măi, Ghiță! Scapă porcu-n grădină.

Ghiță (vine supărat în grădină): Mai lasă-mă-n pace, nevastă. Ce porc? Ce grădină?

Mărie: Am dat lături la porc și a căzut ușa de la cocină. Nu vezi că abia mă țin la porcul ăsta să nu iasă afară și să dripească toate straturile.

Ghiță (uitându-se la ușa căzută): Cum a căzut ușa? Nu înțeleg.

Mărie: A căzut. Cum să nu cadă? Toată ziua ești la birt cu Ion. Nu mai pui mâna pe nimic, pe urmă te mai și întrebi cum să nu cadă ușa?

Ghiță: Așa? Cum?

Mărie: Cum?

Ghiță: Ușa. Cum a căzut?

Mărie: Era toată coaptă. Bine că nu a împins-o chiar porcul cu râțul.

Ghiță: Atunci, repar-o.

Mărie: Cum să repar ușa, Ioane? Nu e treabă de muiere.

Ghiță (plictisit): Atunci las-o așa.

Mărie: Cum să o las așa? Vrei să distrugă porcul toată grădina?

Ghiță: Îl tai.

Mărie: Cum să tai porcul, Ghiță? Porcul se taie de Ignat. Măine, poimăine bate Paștele la ușă și tu vrei să tai porcul.

Ghiță: Și așa nu avem miel de Paște.

Mărie: Nu avem miel, pentru că nu ești tu bun de nimic.

Ghiță (cu răutate): Ai grijă cum vorbești cu mine, femeie, că acum îți dau una.

Mărie: Numai să ridici glasul știi. Vino aici și ține-te la porc, căci mă duc după Pavel să ne ajute să reparăm ușa.

Ghiță: Nu te duci niciunde! Ce să cauți tu la Pavel?

Mărie: Să ne ajute cu ușa de la cocină.

Ghiță: Cu ușa de la cocină? Cu ce ușă, Mărie? Ce ușă repară Pavel când eu nu sunt acasă?

Mărie: Nu repară nicio ușă.

Ghiță: Atunci de unde știi că Pavel repară uși?

Mărie: Nu știu.

Ghiță: Dacă nu știi, de ce te duci să-l chemi, ca să repare ușa?

Mărie: Pentru că tu nu ești bun de nimic.

Ghiță: Și e bun Pavel.

Mărie: Nu știu cât e de bun, dar măcar încearcă.

Ghiță: Ce să încerce, Mărie, Pavel? Ce să repare Pavel?

Mărie: Ce nu poți tu să repari.

Ghiță: Așa. Bine. Am înțeles. Te duci la Pavel și îl chemi la tine să repare ceea ce eu nu pot să repar. Pleacă! Acum să pleci!

Mărie: Cum să plec, că fuge și porcul în grădină?

Ghiță: Ce mi-e porcul, ce mi-e scroafa.

Mărie: Nu înțeleg.

Ghiță (plecând): Nici nu trebuie.

Mărie: Unde pleci, Ghiță?

Ghiță: În lume.

Mărie: Vino să te ții la porc!

Ghiță: Ești tu prea bună la acest lucru.

Mărie: Nu pot să stau toată ziua aici în soare. Am multe treburi.

Ghiță: O să stai până mă întorc cu un ciocan și câteva cuie.

Mărie: Să te întorci repede!

În bătaia penitei

Scena II

Mărie: De nimic nu-i bun omul ăsta al meu. De când m-am măritat eu sunt și bărbatul și femeia în casă. Așa-i când asculți de inimă. Era plin satul de feciori bogați și harnici, frumoși la chip dar mie mi-o trebuit Ghiță, că-i glumeț, că-i place jocul și voia bună. Acum spală-te, Mărie, pe cap, cu Ghiță al tău. Nici la joc nu mai e bun, nici de bancuri nu se mai ține, dar se țin bancurile de el. E bețivul satului, Ghiță ăsta al tău. Tot ce a moștenit de la părinții lui se duce pe apa sâmbetei. Grajdul a rămas fără animale, căci Ghiță a vândut vaca și calul, ca să-și achite o amendă și să nu se ducă închis după ce a spart toate geamurile de la birtul lui Biba, fiindcă nu i-a mai dat să bea pe datorie. Coasa ruginește în cui și holdele prind pădure. Ghiță, Ghiță, ce bărbat te-ai dovedit a fi! Măine, poimăine o să cânti la muzicuță ca Ioșca și o să alerge copiii pe uliță în urma ta ocărându-te. Doamne, ce-a căzut pe capul meu! Omul meu e la un pas să ajungă ca bețivul satului, ca Ioșca, cel de care râdeam în copilărie. Of, că nu mai vine odată! Am și oala cu păsulă pe foc. Ghiță! Ce faci Ghiță? De ce nu vii mai repede?

Scena III

Ghiță își face prezența cu o sticlă de băutură în mână.

Ghiță: Ho, că vin. (Merge împleticit înghițind câte o gură de alcool din sticlă.)

Mărie: Ce faci, Ghiță?

Ghiță (mai înghițind o gură de alcool): Ce să fac, femeie. Beau. Beau, ca să uit cât este de amărâtă viața asta.

Mărie: Ai adus ciocan și cuie.

Ghiță: Nu.

Mărie: De ce, Ghiță?

Ghiță: Fiindcă le-am dat lui Biba pe nectarul acesta din sticlă. (Sărută sticla.)

Mărie: Ești un nenorocit, Ghiță! Distrugi totul în jur.

Ghiță (apropiindu-se de Mărie cu sticla): Haide, ia și tu o gură, că-ți trece de supărare!

Mărie (lovind sticla): Ia otrava de lângă mine!

Ghiță: Ho, că-mi trănestești nectarul divin.

Mărie: Nectarul drăcesc.

Ghiță (trăgând încă o gură): Îți dă sănătate.

Mărie: Vino! Stai aici, ca să nu plece porcul în grădină, până ce mă duc să văd de mâncare și să-l chem pe Pavel să ne ajute.

Ghiță (trecând lângă ușa și sorbind cu nesaț din sticlă): Las că scot eu coasta de drac din tine.

(Mărie pleacă.)

Scena IV

Ghiță (stând lângă ușa cociinii, clătinându-se dintr-o parte în alta și înghițind câte o gură de alcool din când în când): Femeile astea! Din cauza lor se apucă omul de băut. La început le suportă cum le suportă. Mai încearcă să le facă și pe plac, că, de, dragostea-i mare, dar cu timpul se satură și dorește să scuture jugul robiei. Să nu vă însurați oameni buni! Oameni buni, mă auziți? Să nu vă însurați niciodată! N-aveți idee cât e de rău să fii însurat. Bărbați du-te încolo, vino-ncoace, fă așa, nu fă așa. Nu mai sunteți liberi. Vă închideți singuri în colivia nevestei și cântați cum vrea ea. În zori cântați Vivaldi, iar seara Ciprian Porumbescu, dacă mai puteți, că la un moment dat vă ia urâtul și glasul nu vă mai ascultă. Priviți-mă pe mine! (Încearcă să stea drept cu sticla în mână, dar nu poate, se dezechilibrează.) Ați văzut? Sunt așa cum a dorit ea să fiu. Da, ea, femeia! Sunt un amețit. Nu mai am echilibru. Mă clatin în toate părțile. Uite ce a făcut din mine! Doamne! (Începe să plângă strângând sticla în brațe.) Doamne, ce-am ajuns! Norocul cu ea. (Sărută sticla.) Ea e singura care mă anesteziază, ca să uit de colivia nevestei. Ce liber eram înainte! De când m-am însurat sunt ca o jucărie pe care o pui în mișcare învârtind cheia. (Strânge sticla în brațe.) Nu mai pot! Nu mai vreau! M-am săturat! Vreau să fiu cel de odinioară! Ea mă omoară treptat și viața se scurge repede. (Se pitește jos și plânge.) Nu vreau să mor! Am auzit că cei care beau se îmbolnăvesc la ficat și

În bătaia peniței

mor. Nu vreau. Nu vreau să mor. Doamne! Nu vreau să mor! Și totuși nu pot fără ea. Ea mă conduce, ea îmi dictează ce să fac. Ea îmi pătrunde în minte, în suflet și mă amețește. E așa de bine când te transformă în robul ei.

Scena V

Mărie (venind în grădină): A cui rob, Ghiță?

Ghiță (tresărind): Al nectarului divin sau ce credea, că al femeii?

Mărie: Nu mai credeam nimic.

Ghiță: Unde-i Pavel?

Mărie: Nu a fost acasă, dar mi-a împrumutat, Ioana, nevasta lui, cuie și un ciocan.

Ghiță: Și cine bate cuiele, Mărie?

Mărie: Le-oi bate eu, că am ajuns și bărbat și femeie în casă.

Ghiță: Atunci eu plec.

Mărie: Nu pleci niciunde.

Ghiță: Atunci stau.

Mărie: Atâta știi să stai și să bei.

Ghiță: Atunci stau sau plec?

Mărie (uitându-se în cocină): Unde e porcul, Ghiță?

Ghiță: Nu știu. Doarme.

Mărie: Cum doarme, Ghiță? Cum doarme?

Ghiță: Doarme așa cum doarme.

Mărie: Porcul a fugit din cocină.

Ghiță: De ce să fugă? Eu nu l-am gonit.

Mărie: Nu ești bun de nimic! Uite porcul. A nenorocit toată grădina! Am lucrat degeaba toată primăvara. Prinde porcul, Ghiță! Hai să-l băgăm în cocină!

Ghiță (încercând să alerge, se împiedică și cade, dar sticla tot nu o scapă din mână): Îl prind, acum îl prind.

Mărie: Pe cine să prinzi, Ghiță? Pe cine?

Ghiță: Porcul.

Mărie: Tu nu poți să te ții pe picioare și vrei să prinzi porcul. Ajută-mă să-l direcționăm spre cocină!

Ghiță: Vin! (Se ridică, merge aplecat în zig-zag, se împiedică, mai și cade.)

Mărie: Nu ești bun de nimic. E distrus totul. Toată munca mea a fost zadarnică. Acum! Hai că reușim! (Cei doi determină cu

greu porcul să intre în cocină.) Am reușit. Dă-mi ciocanul și cuiele!

Ghiță (împiedicându-se, aduce ciocanul și cuiele): Le-am adus.

Mărie (ia ciocanul și cuiele încercând să repare ușa): Nu reușesc. E treabă de bărbat.

Ghiță: Lasă-mă pe mine! (Ia ciocanul și un cui și în loc să lovească cuiul își dă cu ciocanul peste degete.) Au! (Sufală peste degete aer.) Mi-am nenorocit degetele din cauza ta! Plec! Mă duc în lume.

Mărie: Du-te, du-te, că de nimic nu ești bun. (Mărie ia ciocanul și cuiele și reușește într-un final să repare ușa.) Gata. Mi-a ajutat Dumnezeu și-am reparat-o. Măcar de aș mai salva ceva și din grădină.

Ghiță (care s-a oprit la câțiva pași de Mărie din cauză că a căzut și nu s-a mai putut ridica): Ajută-mă să mă ridic, că mi-e foame!

Mărie (ajutându-l): Ai muncit ceva, ca să mănânci?

Ghiță: Da. Am alergat după porc. Toată viața am alergat.

Mărie (sprijinindu-l pe Ghiță ca să poată merge): Da, ai alergat toată viața și acum te lași condus.

Ghiță: De femeie.

Mărie: Nu de femeie, Ghiță, de alcool.

Ghiță: Nu vreau să mor!

Mărie: Atunci renunță la alcool!

Ghiță: Nu pot, Mărie, nu pot! Mi-a intrat în sânge și nu pot.

Mărie: O să ajungi de nu mai ai unde să-ți pleci capul, că alcoolul este lacom, înghite tot ceea ce ai, înghite avere, casă, familie, sănătate.

Ghiță (plângând): Ce mă fac? Ce mă fac?

Mărie: Îți spun eu. Nu mai bei.

Ghiță: Să nu mai beau? Ce greu e! Să nu mai beau.

Mărie (părăsind grădina împreună cu Ghiță): Să nu mai bei, Ghiță, să nu mai bei!

În bătaia penitei

Ion TURNEA

Ultimul cojoc al Dochiei

Cum anul acesta Dochia și-a mai pus un cojoc spre sfârșitul lui martie mi-am amintit de mitul babelor. Acest mit al babelor este asociat cu Baba Dochia în cultura populară.

Babele ce erau considerate femei inițiate în domeniul practicilor divinatorii sunt personaje ce aparțin folclorului românesc.

La începutul lui martie, primele nouă zile, potrivit legendei, sunt considerate babe. Zilele însorite sunt considerate aducătoare de fericire, iar cele cu vreme capricioasă înseamnă necazuri.

Există și personaje din literatura populară numite babe ca de exemplu Baba Cloanța, Baba Hârca, Baba-Mija, dar și numele culmii Babele din masivul Bucegi.

Baba care stă în strânsă legătură cu începutul primăverii este Dochia. Potrivit legendei, Baba Dochia avea un fiu, Dragobete, care i-a dus acasă noră împotriva voinței ei. Baba, ca să-și supere nora a trimis-o cu un ghem de lână neagră la un râu să-l spele, într-o zi geroasă de iarnă.. Fata a încercat să spele lâna, pentru a nu se întoarce la soțul iubit cu ea neagră, dar degetele au început să-i sângereze, iar Domnul Iisus Hristos, făcându-i-se milă de ea i-a dat o floare roșie pentru a spăla lâna și acesta s-a albit, spre necazul Dochiei care știa că nu au apărut încă florile. Furioasă că Mărțișor a apărut, Baba Dochia a plecat pe munte cu cele nouă cojoace și când a rămas fără niciun cojoc a înghețat.

Tot cu Baba Dochia este asociată și legenda lui Traian și a Dochiei, unul dintre miturile fundamentale ale poporului român.

Anul acesta se pare că Dochia a uitat să-și arunce ultimul cojoc și vremea rea și-a arătat din nou chipul.

Romulus FRÎNCU

Ileana Maciovan, solista Văii Bistrei

Cea mai reprezentativă solistă de pe Valea Bistrei, Ileana Maciovan, s-a născut în data de 19 martie 1947, în localitatea Băuțar, județul Caraș-Severin.

Clasele primare le-a absolvit în comuna natală. De mică a fost predispusă parcă spre o carieră artistică. Îndrumată de bunicul ei Nicola, Ileana a început să cânte de la vârsta de 6 ani, pentru ca, mai apoi, să cânte la toate serbările școlare.

Prima ei profesoară a fost Sofia Beg, care i-a apreciat și susținut talentul, iar rezultatul s-a văzut la un concurs organizat pe regiunea Banat, unde a obținut locul I, imediat după aceea fiind trimisă de către învățătorul Nicolae Mihăilescu, care era director, la Ansamblul „Doina Banatului”, fiind remarcată și de către Teodora Popescu, realizatoare de emisiuni folclorice la Televiziunea Română.

La vârsta de 17 ani, Ileana colaborează, ca solistă vocală, în cadrul Casei de Cultură din Caransebeș. Dragostea de cântec și de comuna natală o duce pe Ileana în Ansamblul „Ciobănașul”, ansamblu nou-înființat la Băuțar.

Prima ei apariție televizată s-a petrecut în anul 1968. Din acel an și-a început adevărata carieră de solistă vocală, mai întâi cu formația de muzică populară a Clubului muncitoresc din Oțelu Roșu, care mai târziu a devenit Ansamblul „Iedera”, de-a lungul timpului ea susținând mai multe spectacole în toată zona Văii Bistrei, în județ, în țară, și într-un turneu în Polonia. De asemenea, a

În bătaia penitei

colaborat, ca solistă, cu Ansamblul „Balada Cernei” din Băile Herculane, în 1979, efectuând cu acesta un turneu în Suedia și Danemarca.

Primele succese pe plan internațional le-a obținut în anul 1979, cu Ansamblul comunei sale natale „Ciobănașul”, prezentând obiceiuri din zonă, la Zakopane, în Polonia, unde a obținut „Toporașul de Argint”. De asemenea, tot în același an, a fost distinsă cu premiul I (medalia de aur) la Castello di Gorizzia (Italia), iar Ansamblul a obținut Premiul special al juriului.

A mai colaborat cu Ansamblul „Maramureșul” din Baia Mare, efectuând cu acesta turnee atât în zonă, cât și în țară. În același timp, participă la mai multe festivaluri în țară, unde obține diferite premii și medalii, inclusiv premiul I și medalia de aur la faza pe țară a Festivalului Național „Cântarea României”.

În anul 1979 se angajează la Orchestra populară profesionistă „Doina Banatului” din Caransebeș, care, după un timp, s-a mutat la Reșița. Aici a avut mai mulți colegi, cel mai apropiat, un adevărat prieten, fiind Dumitru Chepeșan. În activitatea sa artistică au apărut și înregistrări cu Orchestra Populară Radio și „Doina Banatului” din Caransebeș. Are apariții la Televiziunea Română, în anii 1979 și 1983. În anul 1982, Ileana Maciovan a înregistrat, alături de Nicoleta Voica, Pavel Roșu - taragot și Ștefan Isac, un disc la Casa de discuri „Electrecord” din București, intitulat „Tineri interpreți bănățeni”.

Printre melodiile incluse în repertoriul solistei Ileana Maciovan fac parte și primele înregistrări realizate cu „Doina Banatului” la Studioul Teritorial de Radio Timișoara, precum și la Radio București: „Măicuță de ce n-ai vrut?”, „Spune, bade, nu-i păcat?”, „Sară bună, mamă bună”, „Ardă-te focu de dor”, „Bage cu inima rea”, „Băgiță ești mândru tare”, „Țandăra” etc. La pupitrul orchestrelor au fost mai întotdeauna mari dirijori, dintre care îi amintim pe Nicolae Perescu, Laci Perescu, Gelu Stan și George Vancu.

Ileana Maciovan nu și-a dezmințit admiratorii nici la spectacolul aniversar, organizat cu ocazia împlinirii a 60 de ani de activitate a Ansamblului „Doina Banatului”, din data de 6 august 2011. Ea a cântat ca în anii tinereții, atunci când activa la Ansamblul „Iedera” din Oțelu Roșu, dar și la Ansamblul „Doina Banatului”, care a fost o adevărată școală pentru toți cei care au trecut pe aici.

Fiind de loc dintr-o zonă de interferență între Banat și Ardeal, o parte din cântecele sale, ca linie melodică, erau apropiate de cele ardelenesti, fapt care a ajutat-o, într-un fel, să se bucure de succes și în această parte de țară.

Dragostea sa pentru valorificarea folclorului autentic din satul natal și vatra strămoșească a determinat-o pe Ileana să-i transmită aceste cântece și nepoatei sale, Bianca Maria.

SURSA: Ștefan ISAC, „Pe urmele Doinei Banatului și ale slujitorilor ei – Ileana Maciovan”, „Ileana Maciovan, solista Văii Bistrei”, în săptămânalul „Caraș-Severinul în 7 zile”

Pr. Doinel Puiu MĂRGINEANU

Calea ferată cu cremalieră Halta Porțile de Fier ale Transilvaniei

Ungurii au construit, nemții au pozat, românii au distrus...

În vremea noastră a existat aici în Dealul Porților de Fier o mică gară C.F.R., situată la altitudinea de 699 m, pe locul fostelor fortificații de la TAPAE, de o puternică rezonanță istorică. Pe aici trecea Linia ferată 211, Caransebeș – Subcetate, iar la kilometrul 30 se afla această gară. Aici poposeau fostele locomotive cu abur pentru a-și trage sufletul după urcușul pe calea ferată cu cremalieră de pe cei doi versanți ai Porților de Fier ale Transilvaniei. Indicație „prețioasă”, firește, în timpul regimului comunist, Departamentul căilor ferate de atunci a luat măsura arbitrară a întreruperii circulației trenurilor pe distanța Băuțar – Sarmizegetusa. Aceasta a paralizat circulația pe calea ferată între Banat și Țara Hațegului. Gara C.F.R., ce mai amintea de trecut, în ultimii ani a ajuns și ea de izbeliște. I-au fost smulse ferestrele și ușile, a fost sustrasă țigla de pe acoperiș, au fost dărâmate anexele, inclusiv fântâna. După anul 1989 a dispărut și tabla cu numele stației. Astăzi, între Bucova și Sarmizegetusa abia se mai văd urmele acestei linii ferate ce lega Banatul de Ardeal, care astăzi ar fi de mare importanță pentru economia țării noastre.

„O clipă fugară a istoriei noastre”, în „Caraș-Severinul în 7 zile”

<http://www.7-zile.com/.../o-clipa-fugara-a-istoriei-noastre/>

În bătaia penitei

Lucia Elena POPA

Prințesa zărilor albastre -fragment- din capitolul *Miraj cu păsări*

să se culce, Bubu a observat la geam o scară de lumină albă cu trepte de norișori pufoși. „Oare visez?” – s-a întrebat fetița, mai ales că în vârful scării era mierla Mia, care i-a spus:

— Vino cu mine; te voi duce într-o lume specială a celor mai interesante și frumoase păsări, fiindcă am văzut că ne iubești și ți-ai dorit nespus de mult să mă însoțești la plecare. Acum putem pleca împreună.

Bubu era atât de uimită, încât nu putea să reacționeze. După câteva clipe de reculegere întrebă mirată:

— O să zbor? Bunica spune că oamenii nu pot zbura!

— Da, o să poți zbura, pentru că dorința ta de a face acest lucru e atât de mare, încât poți depăși orice piedică, orice limită.

— Știu că ești năzdrăvană, o să faci o vrajă să pot zbura, nu-i așa? Ai baghetă magică?

— Nu e nevoie, credința ta e mai puternică decât orice vrajă. Trebuie să-mi spui: crezi din toată inima că poți zbura?

— Da, cred, a răspuns hotărâtă fetița, sunt gata de zbor!

Mia i-a făcut semn să vină. Bubu a pășit pe fiecare treaptă de norișori ajungând lângă mierlă. Nici n-a băgat de seamă când s-a întâmplat, că s-a trezit cu o mândrețe de aripi fine, străvezii, brodate cu argint și presărate cu stelute aurii sclipitoare. Pasămite regina păsărilor, Măiastra, care avea darul de a citi în inimile oamenilor, a înțeles dorința ei și i-a împlinit-o. După ce a depășit șocul cauzat de apariția aripilor și s-a obișnuit cu mișcările zborului, a pornit alături de Mia, care era atotștiutoare și o dirija. Norul le proteja pe cele două înaripate, înconjurându-le ca o navă cu pânzele albe umflate. Ce minune pentru Bubu! Chiar zbura! Când întindea mâinile, albul de puf i se scurgea printre degete, iar aripile chiar o purtau! Observa formele ciudate ale norilor din jur. Erau ba chipuri de oameni uriași, ba fantome, ba obiecte ciudate sau monștri. Lumina astrilor îndepărtați era când albastră, când violetă, în

Peste câteva zile, după ce s-a dus în camera ei

nuanțe mai intense, ori mai palide. Trăia senzații necunoscute. I se deschisese o lume nemaivăzută, care o speria. Însă curiozitatea era mai mare decât frica. Se gândea la fericirea unică de a-și fi împlinit visul de a zbura. Nu se știe cât a durat zborul, dar fetiței i s-a părut foarte scurt. Nici nu apucase să înțeleagă bine ce se petrece, când a avut senzația că trece printr-o poartă uriașă de nori verzi. Apoi, urmărind-o pe Mia și-a încetinit și ea viteza. Au început să coboare tot mai jos, până în vârful unui copac uriaș foarte des, numai bun pentru aterizare. De acolo s-au lăsat lent în jos. Ajunsă pe pământ, fetița privi uimită în jur.

— Unde ne aflăm? – o întrebă ea pe Mia.

— Suntem într-o altă lume, pe o insulă locuită numai de păsări exotice, cum nu ai mai văzut. O să le cunoști pe cele mai deosebite, mai rare și mai vestite din neamul nostru.

— Sunt foarte emoționată, dragă Mia, și nerăbdătoare să le văd! Dar nu mi-ai spus cum se numește insula.

5) Insula cu ochii verzi insulei

— Are un nume special: *Insula cu ochii verzi*.

— De unde-i numele ăsta? E altfel, nu știu ce să spun...

— Am să-ți povestesc legenda acestei insule ca să-i înțelegi mai bine numele.

S-au așezat pe iarba deasă ce se întindea în jurul lor. Mia a început să povestească.

Se spune că un nor s-a îndrăgostit de o stea visătoare cu ochii de smarald. Vrajit de frumusețea ei, s-a făcut inel în juru-i, rotindu-se în declarații de dragoste. Dar steluța era nepăsătoare la aceste mărturisiri de iubire. Ea închidea ochii și visa la prințul Soare, căruia îi trimitea ocheade laser verzi pline de focul

În bătaia peniței

pasiunii. De supărare, norul a plâns atât de mult peste ea udând-o cu apele durerii, încât din sămânța ochilor ei a crescut o oază de verdeață care a coborât pe pământ și a devenit insulă verde de smarald. Aici și-au ales să trăiască păsări cum rar se pot vedea. Iar norul întreține fragedă verdeața cu apele neconținutului său plâns.

— Ce poveste frumoasă! – exclamă Bubu, care ascultase vrăjită vorbele mierlei. Toată insula e plină de ochi verzi, nu-i așa?

— Așa este, Bubu, așa este – îi întărește spusele Mia. Hai acum să ne începem călătoria, să-ți arăt insula și comorile ei.

6) Un curcubeu la pălărie

Au pornit împreună. Bubu privea cu lăcomie în jur și ochii începuseră să o doară de atâta verde. Nu numai iarba grasă, arborii, arbuștii erau verzi, ci și cerul bătea într-o nuanță caldă de verde deschis. Mai mult, toate lucrurile păreau să sufere o deplasare spre verde. Un miraj al ochiului inundat de culoarea vegetației tindea să absoarbă totul. Bubu s-a oprit să întrebe:

— Nu cumva suntem în împărăția lui Verde Împărat?

— E o țară verde, dar are o împărăteasă, nu un împărat, i-a răspuns Mia.

— Lasă-mă să ghicesc: e cumva Pasărea Măiastră?

— Ai ghicit, ea este împărăteasa, zâna pășărilor. Ea a avut grijă și de aripile tale. Glasul ei întrece orice muzică pământeană și oricine îl aude rămâne fermecat. Dumnezeu a făcut-o fără seamăn, cu puteri magice nelimitate, ca să conducă și să ajute păsările. Uneori îi ajută și pe oameni prin înțelepciunea și bunătatea ei.

— Eu n-o pot vedea?

— O poți vedea...doar cu ochii gândului...sau, fiindcă ai inima curată, s-ar putea să o zărești...deci deschide bine ochii... Nici dintre păsări n-au văzut-o prea multe. Dar urmele faptelor ei neînchipuite le vei vedea peste tot.

Aici s-a încheiat pentru moment discuția. Cele două și-au continuat drumul. La început uimită și cam speriată, treptat, fetița s-a lăsat cucerită de peisaj. Zbura alături de

Mia. Văzut de sus, locul dădea impresia unui ținut miraculos, cu păduri dese, arbori uriași cu ramuri întinse peste spații vaste, cu poiene ca niște oaze de lumină. Natura fusese aici îngăduitoare cu păsările. Unii copaci păreau crescuți special pentru ele, căci aveau forma unui cuib imens, cu o intrare scobită și un acoperiș-cupolă rotunjit, format din ramuri dese, împletite. La semnul mierlei, au coborât împreună. Ciripitul și cântecele făceau un zgomot greu de imaginat; bătaia din aripi și din aripioare, ca un vânt ușor, apoi ca un vâjâit puternic le secundau.

Bubu a recunoscut papagalii. Făcând ochii mari, a exclamat:

— Ce păsări gălăgioase! Și cât de colorate! Îmi plac atât de mult!

— Da, sunt toate felurile de papagali, sute de specii mari și mici, cu pene în toate culorile și combinațiile de culori ce pot fi imaginate. Sunt păsări inteligente, mari cântărețe și vorbărețe. Trăiesc cu miile în zona asta a lor foarte caldă, așa cum la place. Iar cuiburile lor...hai să le vezi de aproape. Când au ajuns în fața acoperișului cupolă, Bubu a exclamat, neputând să-și stăpânească uimirea: „Oooo!” Înăuntru se vedeau niște turnulețe cochete, distanțate între ele, fiecare având în vârf un moț enorm de pene colorate. De la distanță dădeau impresia unui curcubeu revărsat în culori amestecate. Astea erau cuiburile papagalilor. Bubu le-a privit îndelung, nu se mai oprea din exclamații și din laude.

— Numai Măiastra putea să construiască așa cuiburi... Sau i-a învățat pe papagali... Uite-i! Sunt grozav de frumoși! Toți îmi plac, dar mai mult cei cu pene în toate culorile. Parcă ar fi ca la noi la o serbare pentru care au îmbrăcat costume voioase, colorate, doar că ei poartă aceste costume tot timpul, adică se bucură tot timpul de culori, cum facem noi doar la un carnaval. Și cei aurii cu coadă lungă...parcă luminează...sau cei albaștri...cred că cei mai mulți au pene albastre! Uite ce mare cioc are acela (arătă cu degetul spre el), iar mai încolo e unul cu creastă! Îmi place că se leagănă cu crengile, cred că se distrează așa...vai, (își puse mâine la cap) ce ți pă, de parcă s-ar certa...

În bătaia penitei

— Se mai ceartă pentru mâncarea pe care nu vor s-o împartă unii cu alții, dar apoi se împacă și trăiesc în armonie, Bubu. Doar sunt o mare familie...

— N-aș fi crezut că un papagal poate fi atât de mare. Cel de acolo e mai mare decât cocoșul bunicii!

— Află că papagalii foarte mari pot trăi până la optzeci de ani.

— Ca și bunicul, da... Mia, crezi că vreun papagal de aici s-ar juca cu mine?

— S-ar juca, dar mai întâi ar trebui să-l îmblânzești, iar asta cere timp...

— Am înțeles, o să-l rog pe tata să-mi cumpere un papagal cu creastă, pe care să-l îmblânzesc. O să-mi fluiera și o să-mi cânte, o să-l învăț să vorbească. Ce-o să mă distrez!

— Acela cu creastă este un papagal Nimfo. E foarte drăguț. Când este bucuros, își ține creasta ridicată, iar când e supărat, o lasă pe spate.

— Ce bine! O să știu când e supărat ca să-l înveselesc! Abia aștept să-l primesc!

Deodată, Bubu și Mia s-au trezit înconjurate de o mare mulțime de papagali feluriți. Bătaia lor din aripi porni un vânt puternic. Bubu nici n-a avut timp să se dezmeticească, până ce totul s-a învărtit ca după o atingere cu bagheta magică, iar în fața ei a apărut din nimic o pălărioară de mare frumusețe, făcută din pene de papagal de toate culorile, într-o îmbinare cum nu s-a mai văzut. Doi papagali mari i-au oferit-o, iar unul i-a spus:

— Este un cadou – amintire din partea noastră. Când o vei pune pe cap, vei revedea pentru câteva clipe lumea noastră.

— Dar cum..., abia putu Bubu să murmure de emoție. Ce lume vrăjită!

— Da, interveni Mia, ți-am spus că aici totul e neobișnuit, vrăjit, cum spui tu, dar vraja vine în mod firesc pe firul iubirii care leagă toate ființele din univers.

— Atunci...între mine și papagali e o vrajă de dragoste?

— Cam așa ceva...pentru că tot ce e frumos în univers crește din căldura inimilor care se prețuiesc reciproc, iar asta e iubirea. Pălărioara a venit chemată de inima ta plină de dragoste pentru păsări.

— Ce fericită sunt că am parte de iubire, spuse Bubu emoționată și mândră, cu pălărioara dragostei pe cap.

— Să ne continuăm drumul, o trezi Mia din emoție.

7) Puiul neascultător

Treceau pe lângă atâtea și atâtea colonii de păsări. Bubu era încântată mai ales de cele mari, cum sunt semeții vulturi sau mândrii condori, împărații zonelor înalte, păsări pe care le-a admirat atât în zbor, cât și așezate pe pământ. Erau mult mai mari decât cele cunoscute, putem spune uriașe, lățimea aripilor lor deschise atingând patru metri. Zborul lor era falnic. Aici aceste păsări nu erau carnivore, ci se hrăneau numai cu vegetale. Aveau o menire specială: apărau înălțimile insulei de intruși din afară, balauri ai furtunilor cu câte zece capete. Aveau puteri atât de mari, că dintr-odată sfășiau capetele balaurilor, iar când băteau din aripi, destrămau toată forța furtunii, alungând-o departe, departe... Se amestecau și în lupta dintre norii vijelioși care se băteau în capete, reușind să-i spulbere. Se spunea că Pasărea Măiastră le-a dat puteri nelimitate ca să păzească insula lor minunată. Din aceste lupte grele, ei s-au ales cu răni devenite semne după vindecare, iar din zborul prea aproape de soare în urmărirea norilor, au rămas fără penele de pe cap și de pe gât, dar în ciuda acestui fapt, ținuta lor a rămas impunătoare, ca și a unor soldați îmbrăcați în alb și negru. Tocmai prin faptele lor pline de curaj au câștigat prețuirea tuturor locuitorilor insulei. Bubu îi privea cu oarecare frică și cu mirare. Pe ea a cucerit-o și povestea vulturilor care, pentru a întineri și a-și prelungi viața, își rup ciocul și ghearele pe la 40 de ani, lovindu-le de stânci și suferă chinuri foarte mari timp de șase luni până le cresc altele. Astfel își recapătă puterea tinereții și își prelungesc viața cu încă 40 de ani. Și câte alte ciudățenii n-a mai văzut!...

Dar adevăratul spectacol al minunilor de pe insulă a avut loc pe malul lacurilor uriașe, populate cu cele mai frumoase păsări de apă văzute vreodată, dar și cele mai ciudate. Lebede albe, negre și roșii (care se hrăneau cu peștișori roșii), pelicani, cocori și egrete,

În bătaia penitei

eleganta pasăre ibis cu pene de un roșu aprins și multe altele. Bubu nu-și mai dezlipea ochii de la ele.

Cel mai mult au încântat-o, însă, păsările flamingo. Văzută de departe, colonia lor arăta ca niște pete enorme de roz și roșu. Cele două călătoare, Mia și Bubu s-au lăsat din zbor ceva mai departe de colonie și s-au apropiat treptat. Zgomotele produse de păsări, țipetele și clămpăniturile erau asurzitoare. Dar cât de grațioase erau cu forma delicată și elegantă a corpului lor, gâtul lung și arcuit, picioarele fine și subțiri! Le-au observat timp îndelungat, au admirat zborul lor frumos deasupra apei, felul în care dansează și-și fac plecăciuni unele – altora.

— Mia, îmi plac cel mai mult cele mai mici și roșii, pentru că celelalte-s prea înalte și mă sperie (nici tata nu-i atât de înalt), hai să stăm mai aproape de ele, poate vor vorbi cu noi – a rugat-o Bubu pe mierlă.

Așa au și făcut. Odată așezate pe malul lacului, lui Bubu i-a atras atenția o vietate micuță care era împotmolită în mâlul de lângă apă și se străduia să scape. Fetița s-a apropiat, a scos-o repede din noroi și a spălat-o în lac.

— E un pui de flamingo, spuse uimită Mia, dar cum o fi ajuns acolo, așa departe de părinți?

— Poate e un pui foarte curios, care a plecat să cunoască lumea, sau...neascultător, își arată părerea Bubu; bine că l-am salvat, s-ar fi putut îneca!

— Asta cu siguranță, întări Mia spusele fetiței. Să-l întrebăm pe el ce s-a întâmplat. Uite că-și revine și se uită curios și speriat la noi.

— Puișorule, i se adresă Mia, ce s-a întâmplat cu tine, cum ai ajuns aici?

Un timp, puiul nu-i răspunse. Era încă speriat. Așteptară să-și revină. După câteva minute, li se adresă cu glasul tremurat:

— Am vrut să le arăt părinților mei că și eu pot pescui ca și ei, dar din neatenție am căzut în nămol și n-am mai putut ieși!

— Înseamnă că nu-ți prea ascuți părinții... Acum ai văzut ce se poate întâmpla, era să-ți pierzi și viața! – a precizat Bubu, dându-și importanță. Dar cum de nu semeni cu părinții tăi, de ce nu ai penele roșii, ci gri?

— Numai când voi începe să mă hrănesc singur cu alge roșii, ca și ei, voi avea și eu penele roșii...de fapt...asta am și vrut să fac! N-am mai avut răbdare să cresc, să tot fiu hrănit cu lapte din gâtul lor, am vrut să fiu mai repede ca și ei! Dacă nu erați voi, m-aș fi înecat, așa că vă mulțumesc pentru că m-ați salvat, spuse puiul și se uită recunoscător spre cele două. Dar tu cine ești, n-am mai văzut ființe ca tine!

— Eu sunt o fetiță care iubește păsările, răspunse Bubu, am venit să vă cunosc, sunt prietena tuturor păsărilor!

— Atunci ești și prietena mea, a completat puiul. Vă rog să veniți cu mine ca să-i cunoașteți și pe părinții mei. Precis își fac griji din cauză că nu sunt lângă ei.

— Bine, venim, răspunseră în cor Mia și Bubu.

S-au apropiat cu sfială de grupul mare de păsări roșii, atât de grațioase, de frumoase. Toate și-au îndreptat privirile spre grupul lor, l-au înconjurat țipând foarte tare, parcă nedumerite, curioase mai mult. Pe Bubu a cuprins-o frica, dar Mia era lângă ea și o încuraja. Dintre păsări, s-au apropiat repede de ei, dând din aripi agitate, două minunății roșii. Erau părinții puiului îndrăzneț. Mai întâi s-au uitat cu mirare la cele două nou-venite, apoi l-au luat între ei pe pui. Într-un sfârșit, cu o voce gravă (croncănitură) unul dintre ei a vrut să știe ce s-a întâmplat și cine sunt cele două înaripate. Puiul i-a explicat totul. Părinții și-au arătat bucuria dând repede din aripi. Celelalte păsări s-au risipit, rămânând doar familia puiului să stea de vorbă cu salvatoarele. Flamingo - tatăl, care avea darul prezicerii, s-a adresat lui Bubu, spunându-i:

— Îți mulțumim că ne-ai salvat puiul de la moarte. A mai făcut el și alte pozne, odată era să fie înghițit de un balaur, abia l-au scos niște păsări din ghearele lui!

— Nu era balaur, era o pasăre-șarpe care a mâncat atât de mult, cu atâta lăcomie, încât s-a făcut mare de tot, cât un balaur! Nu era niciodată sătulă, a început să atace și păsările mai mici și mai ales puii, așa că ele fugeau înspăimântate din calea ei – s-a grăbit să explice puiul.

În bătaia peniței

— Sigur, dar asta nu te face mai puțin vinovat. Sper că măcar acum te-ai învățat minte să nu mai pleci de lângă părinți, i-a răspuns puiului tatăl-flamingo. Apoi, adresându-se lui Bubu, a continuat:

— Văd că în inima ta crește floarea binelui, pe care o vei răsădi și în alte inimi pentru a le face fericite. Tot ce vei dăruia se va întoarce spre tine. Acesta va fi destinul tău, fetiță iubitoare.

Emoționată foarte, Bubu a tăcut câțva timp. Din această tăcere a scos-o puiul prietenos. Voia să-i arate mai multe locuri interesante și tainice. Au petrecut ceva timp împreună urmăriți de mierla Mia. Nu mai văzuse oameni, de aceea se bucura tare mult să stea în preajma fetiței. Bubu i-a propus să o roage pe regina lor, Măiastra, să o vindece pe pasărea-șarpe de lăcomie, iar puiul a fost foarte încântat de idee. Știa că Pasărea Măiastră cunoștea gândurile tuturor și că precis această propunere va fi îndeplinită, pentru că era un semn al bunătății, al alungării răului. Fetiței chiar i s-a părut, pentru o clipă, că o umbră albă, sclipitoare s-a ivit pe cer

dând din aripi aprobator, dar numai pentru o clipă... o nălucă, poate...

8) „V” de la „a visa visare”

La plecare, păsările flamingo le-au făcut o surpriză extraordinară de plăcută: le-au salutat zburând într-un uriaș stol în formă de V. Nimic nu putea fi mai frumos decât o asemenea despărțire de insulă! Privind îndelung, până la dispariție, zarea învăluită în roz și roșu într-un aranjament simetric, Bubu a spus foarte emoționată:

— La revedere, iubitele mele păsări, n-o să vă uit niciodată! Totul a fost frumos ca un vis al visurilor!

Apoi către Mia:

— Nu-i așa că, într-un fel, toate păsările sunt Măiestre?

Mia n-a răspuns, doar era și ea pasăre...măiastră!

Nimeni n-ar putea spune ce lucruri fascinante sau ciudate a mai văzut Bubu pe *Insula cu ochii verzi*. Ele se înscriseră în inima ei pentru totdeauna. Iar o povestire a lor ar fi prea palidă față de adevărul așezat acolo. E destul să putem spune că a fost o călătorie de neuitat.

Ion TURNEA

Viață de adolescent

DINCĂ

Dincă era un elev dezordonat, leneș, murdar. Din această cauză era mereu marginalizat de colegii lui. Cu toate acestea el se credea cu un cap mai sus decât ei. Avea o părere prea bună despre el.

- Eu nu sunt ca derbedeii aceștia, își spunea el. Eu îmi văd de școală și nu mă amestec ca ei în tot felul de situații cizdate. Eu nici măcar nu intru într-un bar. Nu mă cert cu nimeni. Mi-e silă să pun și mâna pe câte o țigare.

- Dincă vrei o țigare? se prindea de el Costea.

- Fumează tu! mie nu-mi trebuie.

- Ești băiat cuminte. O să primești un premiu pentru cumințenie.

- Eu nu-mi distrug plămânii ca tine.

- Dar vezi să nu faci vreo boală de piele de la cămașa aceea nespălată.

Dincă îi arunca o privire urâtă și pleca pe drumul lui.

- De când nu ai mai sărutat o fată? se prindea de el Relu.

În bătaia penitei

- Nu este treaba ta, se apăra Dincă, roșu ca racul.
- Spune-i că de ieri! se amuza Mihai.
- Sunteți foarte răi, îi apostrofa Dincă.
- Avem noroc că tu ești băiat bun, îi dădea replica Andrei.
- Eu am fost cel mai respectat băiat la mine în sat, se lăuda Dincă.
- Se vede, îi răspundea Andrei.
- Ce vrei să spui?
- O albină ce își părăsește stupul pentru a se adăposti în alt stup este un nimeni. E alungată.
- Sunteți invidioși pe mine.
- Avem și pe cine. Să nu uiți să-ți mai aduni și tu hainele acelea de pe pat și pungile ticsite cu mâncare. Cred că s-a stricat mâncarea în pungi, că nu mai poți sta în cameră de miros.

Într-o seară de duminică Mihai s-a întors din oraș obosit de la paharele ce le-a închinat în cinstea lui Gavrilă ce și-a sărbătorit ziua de naștere. La cămin a cotrobăit prin toate dulapurile, prin toate bagajele după mâncare. Simțea un gol în stomac de foame ce-i era. În general băieții când primeau mâncare de acasă o împărțeau între ei. Mai puțin făcea acest lucru Dincă și oricum nimeni nu ar fi mâncat de la el. Le-ar fi fost silă. Era prea murdar și provoca repulsie. Într-un final a gsit un borcan de untură cu cârnaț. A deschis borcanul și s-a pus la ospăț cu prietenii.

Cârnații au fost ai lui Dincă. Dacă ar fi știut Mihai lucrul acesta, nici turmentat, cum era, nu i-ar fi mâncat. Putea să și moară de foame.

Dincă a descoperit a doua zi că i-au fost mâncați cârnații. Au descoperit și băieții de la cine au mâncat. Mihai a simțit câteva zile că nu mai poate înghiți nimic. I-a fost tot mai rău numai la gândul că a mâncat ceva de la Dincă. A mai pățit ceva asemănător când a făcut de servicii la cantină, prin februarie. Bucătăresele au luat pulpa de vită înghețată și au aruncat-o jos. Pe urmă au tranșat-o. Mi apoi, când s-a dus să scoată varză din butoi, trimis de bucătăreasa șefă, Mihai a întâlnit o mulțime de șoareci. Mult timp nu a mai mâncat de atunci la cantină. Numai ce a început să mai mănânce și el la cantină, că luna mai a venit cu o nouă indigestie.

Dincă s-a plâns directorului că băieții i-au mâncat cârnații dar acesta nu l-a crezut. S-a plâns și pedagogului dar nici acesta nu l-a crezut. Nimeni nu l-a crezut pe Dincă. Atât directorul, cât și toți ceilalți știau că nimeni nu ar fi mâncat de la Dincă nimic.

Spre necazul lui Dincă a rămas și fără cârnați, și ironizat de cei din jur.

Mult după această întâmplare nu a mai rămas Dincă la școală. S-a plâns părinților că el vrea să vină acasă și să lucreze pământul împreună cu ei. Nu reușea să socializeze. Nu avea prieteni. Se simțea mai bine la el în sat. Acolo era bârlogul lui și se simțea puternic.

Cursurile se apropiau de vacanța cea mare. Liceenii o așteptau cu nerăbdare. Toți și-au făcut planuri de vacanță.

Mihai și grupul lui de prieteni știau că vor petrece o vacanță de neuitat. În ultimele zile ale lunii iunie și-au întocmit o hartă pe care au schițat obiectivele vacanței.

Patul lui Dincă era plin de ceva vreme cu hârtiile pe care băieții au creionat punctele principale ale vacanței mari.

În bătaia penitei

Mariana Gurza
Timișoara
2 februarie 2018

*Arta poetică a Irinei Lucia Mihalca,
ziditoare de suflete*

Motto:

*„Poezia - trandafirul ce crește în potir de aur,
sufletul frumos”. M. Eminescu*

Poeta **Irina Lucia Mihalca**, este o călătoare în univers, „închizând / din lacrimile Maicii Domnului / în secțiunea de aur a Timpului cu Veșnicia”. Un drum lung și încărcat de sentimentele autoarei ce sunt prezente între cer și pământ.

Volumul „**Dincolo de luntrea visului**” apărut în condiții excelente la editura Mușatinia, Roman, 2016, surprinde poeta la porțile cerului vorbind cu sine, cu freământul pământului, cu valurile iubirii răscolite de timp. Astfel transcede tainic într-o altă lume plină de înțelesuri.

„Prin lumina felinarelor, / aripi de înger sfâșie tăcerea, / Prelinse în urmă, două din umbrele mele / se întind către cer”. Urmele sufletului caută urmele poetei în timpuri.

Lirismul autoarei inundă paginile ca un susur cristalin. Trăiri unice își găsesc locul în sacralitate. O poezie existențială, mitologică, erotică, așa cum pentru antici, poezia era o aventură a spiritului care caută, instruiește și ne comunică o cunoaștere.

Pentru Irina Lucia Mihalca „destinul lumii se vestește în poezie”(M. Heidegger). În căutarea sufletului pereche, cutreierând prin cer, prin ierarhia îngerilor, se simte „manifestarea Absolutului...”

Găsim în discursul poetic idei care au fost abordate la majoritatea scriitorilor preocupați de timp și spațiu, de dorința de a atinge veșnicia. Se știe că omul prin creație, descoperă prin el însuși, dumnezeirea. „Dacă poeziei îi e dat atât de mult – să păstreze în cuvânt adâncimile ființei și uneori să le redea ecoul sau cutremurul – cum poți cuteza să fii poet?” (C. Noica)

Irina Lucia Mihalca, a cutezat și a reușit să atingă cerul. Printr-o construcție personală, aidoma unui arhitect al cuvintelor, metafora a prins viață. Cuvântul a devenit *lumină*, marcând astfel apogeul actului poetic. Căutarea sfînteniei ca dar, este o caracteristică poezilor ce își doresc ca harul primit de la Creator să se răsfîrîngă asupra Universului cu responsabilitate. Parafrazîndu-l pe N. Crainic „harul nu e ceva ca un polen auriu care ar ninge din stele peste noi, ci o putere dinamică ce mistuie răul ca un foc curățător.”

Poeta, prin creațiile sale, unele cu nuanțe mitologice și filozofice, nu reflectă doar suprafața realității, ci zonele cele mai profunde, având la bază creația, viziunea și pictura.

Pentru autoare, „pe măsură ce literele căpătau contur, / forme, lumini și umbre. / Ut picture poesis...”// din castelul de nisip, visele încep să curgă din clepsidră. „Helios surâde,” privind jocul enigmatic în care „metamorfoza lui Eu ce devenea Tu acționa instantaneu...”. Nu degeaba se spune că filozofia trăiește prin poezie.

Pentru Irina Lucia Mihalca, timpul ei seamănă într-un fel cu timpul lui Nichita Stănescu pentru care timpul era un „*lup devorator*”. Timpul este cel care se depărtează treptat, fărâșă, lăsând în urmă „agonia inimilor / e doar durerea prezentului, un timp carnivor, fără timp”.

Prinsă în ochiul furtunii, ea și timpul, pierduți în spațiu, „evacuați în locuri rarefiate”, plutesc fără ancoră, „agățați de fiecare speranță, rug, rugă... Deschizând cufărul cu vise, / piesa se rescrie / la dorința actorilor din ochiul furtunii”. O imagine *shakespeariană* a resemnării, a vieții.

Prin poezia ei cosmică, uneori, autoarea ne propune să deslușim misterul creațiilor sale. Contemplația, eroticul, semnificațiile ascunse, metafora sonoră, dezvăluie o persoană dornică de autodescoperire prin creație, deși putem vorbi de o tonalitate dramatică, printr-un lirism grav și patetic uneori, alteori livresc. O trimitere spre „renașterea intuitivă” a gândirii lui Kant în viziunea

În bătaia peniței

lui Eminescu, „cum că orice descoperire mare purcede de la inimă și apelează la inimă. Este ciudat când cineva a pătruns odată pe Kant, când e pus pe același punct de vedere atât de înstreinat acestei lumi și voințelor ei efemere, mintea nu mai e decât o fereastră prin care pătrunde soarele unei lumi nouă, și pătrunde în inimă... Timpul a dispărut și eternitatea cu fața ei serioasă privește din fiecare lucru. Se pare că te-ai trezit într-o lume încremenită în toate frumusețile ei și cum că trecere și naștere cum că ivirea și fericirea ta înșile sunt numai o părere...”.

Poezia Irinei Lucia Mihalca, merită citită cu atenție, având acel ceva din forța cuvântului creator, prin legătura ei personală, situându-se între cer și pământ, poeta fiind capabilă de vise ce vin în contact cu absolutul. O poezie a iubirii ziditoare de suflete. „Chemarea geniului, nu e aceea de a mântui sufletele, ci de a le pune, prin seducția simbolurilor plăsmuite, în fața veșniciei”.(N. Crainic)

Nostalgia paradisului fiind comună firii omenеști, nu urmărim altceva, decât veșnicia cea biruitoare.

„...Tot ce începe mai devreme, sfârșește mai devreme... / Dincolo de ce se-adună-n noi, suntem lumini / suflete întoarse la matcă / această ninsoare de flori e marea-ntâlnire...”.
Descoperind poemele Irinei Lucia Mihalca, rezonăm cu eul său plin de mister și iubire.

Mădălina DOMAN

Adrian Popescu a deschis „Lada cu amintiri“

Recent, la Editura InfoRapArt a ieșit de sub tipar volumul „Din lada cu amintiri”, semnat de Adrian Popescu. În Argumentul cărții, acesta spune: „Am căutat în lada cu amintiri și am găsit câteva materiale pe care le-am adunat într-un volum. Unele au văzut pentru prima dată lumina tiparului în revista «În bătaia peniței», altele în ziarul «Caraș-Severinul în 7 zile», iar altele în antologiile coordonate de Ana-Cristina

Popescu. Volumul cuprinde o proză scurtă, științifico-fantastică, «Fierul alb», câteva capitole dintr-un început de roman științifico-fantastic publicate inițial în revista «În bătaia peniței» și antologii, «Spicul armoniei», «La marginea lanului de grâu» și «Urgia», fiind un pasionat de science-fiction. Totodată, am adunat în volum texte ascunse sub obroc, fragmente cu învățături, două cronici, câteva materiale didactice model și un eseu.

Nădăjduiesc că materialele din acest volum vor ajunge la sufletul cititorilor.

Radu BOTIȘ

Între simbol și joacă

La începutul anului 2018 am avut deosebita bucurie să lecturez un volum de teatru pentru copii și tineret „Reuniune“, autor Ana-Cristina Popescu, apărut la finalul anului 2017 la Editura InfoRapArt, Galați, 2017.

Volumul cuprinde douăzeci și șase de piese de teatru. Unele piese de teatru pornesc de la jocurile copilăriei ca de exemplu „Unde să mă ascund?“, de la jocul ascunsă, pe urmă ajunge să surprindă complexele unor

personaje, traumele lor, copii fiind și încercarea lor de a le depăși. Grasu, complexat datorită

În bătaia penitei

aspectului său fizic, dar și pentru faptul că rămâne mereu ultimul la joc, se ascunde în spatele unei sobe pentru a nu fi găsit. În spatele sobei adoarme și este căutat de personaje precum „Dragostea“, „Timpul“ și chiar „Death“, moartea, de care se ascunde, le evită, până ce „Death“ îi șoptește că a murit și el se trezește din vis datorită colegilor ce-l găsesc în spatele sobei. Visul acesta îl va ajuta să se schimbe. Alte piese de teatru au ca punct de plecare unele povești ale copilăriei ca de exemplu „Fata babei se mărită“, respectând tradițiile și obiceiurile populare de nuntă, dar totodată încercând să vindece personajul anunțat încă din titlu de lăcomie. Sunt și piese de teatru ce prezintă momente din viața unor sfinți ca de exemplu „Sfântul Mare Mucenic Mina, ocrotitorul celor păgubiți“, secvențe din Sfânta Scriptură „Cândva, în noaptea sfântă“, „Magii“, „De Paște“, „Înfrișoșata judecată“, încărcate de învățături. Frumusețea limbii române este elogiată în piese de teatru precum „Să iubim limba strămoșească“, piesă în care un personaj se lovește la tot pasul de englezisme sau în „Balul verbelor“ sau chiar „Fazan“, piesă de teatru ce pornește de la un joc al copilăriei și ajunge să arate frumusețea, melodicitatea cuvintelor limbii române.

Se poate observa că piesele de teatru, cu toate că sunt destinate copiilor și tinerilor, sunt încărcate de simboluri.

În piesa de teatru „Călător printre umbre“, simbolul central este o imagine cromatică, verdele. Femeia cu ochii verzi este cea care urmărește un personaj toată viața. După moartea acelei femei, personajul principal al piesei se călugărește, însă nu scapă de această obsesie a verdelui. Când bătrânețea îl încearcă întâlnește o altă femeie cu ochii verzi ce îl tulbură, dar care se dovedește a fi fiica lui de care nu a știut nimic, fiica lui cu prima femeie ce i-a atins sufletul, cea cu ochii verzi, dar pe care a pierdut-o când a adus pe lume om. Apar și alte simboluri în această piesă, târătoarele ce reprezintă temerile personajului principal.

La final personajul scapă de umbrele ce l-au urmărit mereu, de întuneric și găsește verdețea, speranța aceea de liniște, regăsindu-se pe el, identitatea, familia pierdută și se apropie și mai mult de Dumnezeu, de dragostea absolută.

„Alternanță“ este o piesă de teatru ce pune în opoziție virtuțile și viciile. Înțeleptul este personajul care de la masa lui încărcată de cărți aduce în scenă o mulțime de personaje cu scopul de a critica defecte și a le afla leacul. Aduce în scenă Bețivul, Omul lacom, Mincinosul, Invidiosul dar și Adevărul, Cumpătarea sau chiar Moartea. Prezintă secvențe din Sfânta Scriptură precum cea a bogatului ce i-a rodit țarina spre a le raporta unor vicii în cazul de față, lăcomiei, sau secvențe din poveștile copilărie ca de exemplu Pinocchio spre a ajunge la un alt personaj, Mincinosul.

Încărcată de simbolism este și monodrama „Orbul“, dar și piesele de teatru „Paradigme“, „În colivie“, „Sinusoide“ și „Reuniune“ ce reunește după cum spune chiar titlul volumului cele patru titluri ale volumelor de teatru publicate de Ana-Cristina Popescu „Paradigme“ în 2014, „În colivie“ în 2016, „Sinusoide“ în 2016 și „Reuniune“ în 2017. Chiar dacă au ca punct de plecare ceva specific copilăriei, un cadou primit de un copil, de exemplu, o colivie cu doi porumbei, piesa de teatru „În colivie“, ajunge să omagieze frumusețea libertății.

Ana-Cristina Popescu în volumul „Reuniune“ a reușit să trateze între simbol și joacă frământările omului, încercările lui, încă din fragedă copilărie.

Gelu DRAGOȘ

Din Caransebeș Ana-Cristina Popescu ne trimite „cristale” purificatoare!

Am primit, cu oarecare timp în urmă, în format pdf, volumul „Cristal” al cunoscutei scriitoare **Ana-Cristina Popescu**, apărut la finalul anului 2017 la Editura InfoRapArt din Galați.

Din nota autorului, aflăm că volumul „Cristal” este cel de-al doilea de proză scurtă, eseu și critică literară pe care Ana-Cristina Popescu îl publică. Este un

În bătaia penitei

volum de texte publicistice (eseuri, meditații, articole de opinie, recenzii etc.) apărute de-a lungul timpului în ziare și reviste literare.

Mi se pare un titlu reușit „Cristal”, cristalul fiind un mineral cu o structură internă tridimensională, tot într-un fel de „3D” fiind structurate cronicile literare sau eseurile Domniei sale.

În rezumat, în eseu „Printre pietre”, autoarea încearcă să surprindă „trăirile apei, vaietul ei atunci când se izbea de pietre” și consideră că „Nu poți gusta oricum eternitatea. Trebuie să alergi printre pietre și să înveți din durerile și înțelepciunea lumii, pe urmă să te lași lustruit de vânturi și ploi, observând în tăcere muguri, frunze, flori, ierburi uscate, spini, terenuri aride sau înghețate”.

În „Doar o clipă”, Ana-Cristina Popescu constată că „Vara vieții e doar o clipă, dacă nu reușești să-i observi verdeața zboară lăsând apusul să ruginească seva”.

Articolul „Două mâini” reține atenția lectorului prin fraze ca aceasta: „Sunt oameni care întind o mână de ajutor celor din jur, fără a ține cont de doctrine religioase sau științifice, întind o mână de ajutor celor din jur, pentru că așa simt ei că e bine, întind o mână de ajutor celor din jur fiindcă percep, trăiesc suferința aproapelui, se identifică cu acesta”.

Ne-a impresionat faptul că în „O carte pentru o palmă” autoarea evocă o veche întâmplare recitind o poezie a scriitorului Adrian Păunescu, și anume *Pentru un pachet de biscuiți*, iar textul „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată” este profund emoționant: „Pe o bancă am zărit o bătrână. Era înveșmântată în haina întunecatei singurătăți. Cu o clipă în urmă a fost și ea un mugur, pe urmă o verde frunză mângaiată de soare, dar acum, acum arde. Rugul ei mocnește și hainele-i s-au îmbujorat asemenea limbilor de foc ce mistuiesc copacii. Bătrâna și copacul strigă de durere. Limbile de foc se desprind de ram și cad peste trupul bătrânei. E atât de mult foc! Ce repede a trecut viața!”

M-a mișcat și eseu filosofic „Frumoasă-i tinerețea, însă omul nu știe să se bucure de ea”, în care Ana-Cristina Popescu face o observație de mare finețe: „Am încercat să iubesc toamna. Într-o vreme chiar am crezut că o iubesc. Vedeam în durerea sângerie a frunzelor flori multicolore. De teama morții începusem să cred că toamna e a doua primăvară, o primăvară în care culorile calde au câștigat în defavoarea culorilor reci. M-am trezit într-o dimineață când am observat copacul din fața casei cuprins de goliciune. L-au părăsit toate frunzele și eu nu am surprins fenomenul. Copacul era asemenea unui bătrân fără dinți. Urâtă și tristă e toamna târzie”.

Cu „Captiv în cerc” (ce titlu reușit!), autoarea ne convinge că „Punctul din centrul cercului ești tu, un tu care trasează segmente spre alte puncte, 360 de săgeți înflăcărâte pornesc din ființa ta și-ți mărginesc planul. Tu luminezi și razele tale vibrează, iar mulțimea de puncte cântă. E cântecul vieții tale. Încerci note din ce în ce mai ascutite, note din ce în ce mai grele, ca să evadeze dincolo de planul propriei existențe. Ți dorești să te smulgi din inima cercului și să zbori dincolo de tot ceea ce-ți este îngăduit, dar este imposibil. Toate punctele depind de tine”.

Bogate lecturi o conduc pe doamna profesoară de limba și literatura română Ana-Cristina Popescu la concluzia că „Focul este unul din elementele naturii indispensabile vieții, asemenea apei, aerului și pământului. Principalele forme de manifestare ale focului sunt lumina, soarele, flacăra, fulgerul, lava. Focul are valoare de simbol, fie că este vorba de focul sacru, cel de lumină conform mitologiei sau focul purificator, fie că este vorba cel al meșteșugurilor sau focul mistuitor, demonic”.

Volumul de față, pe lângă valoarea literară intrinsecă, poate fi și un bun material didactic pentru elevii din ciclul liceal sau pentru cei care doresc să urmeze facultăți de litere, filosofie sau istorie. În susținerea acestei idei, dau câteva titluri care sintetizează bine temele abordate: „Albastru și galben în opera scriitorului Mihai Eminescu”, „Dificultăți de învățare induse prin raportare la *Rățușca cea urâtă* a scriitorului Hans Christian Andersen”, „Satul cu portul strămoșesc, tradițiile și obiceiurile lui desprinse din poeziile în grai bănățean”, „Simbol și culoare în operele scriitorilor Lucian Blaga, Ion Barbu, Tudor Arghezi, Alexandru Macedonski, Mihai Eminescu și George Bacovia”, „Oglinda defectelor omenești prin opera scriitorului Grigore Alexandrescu”, „Un arhitect al cuvintelor – Ioan Romeo Roșianu”, „Despre *Șeherezada*”, „Despre *Restaurantul lui Emily*, autor Gabriela Dagmar Preda”.

În bătaia peniței

Ana-Cristina Popescu are deja o activitate de peste 20 de ani la Catedra de limba și literatura română a Școlii Gimnaziale nr. 3 din Oțelul Roșu, are o participare remarcabilă la viața cultural-literară artistică remarcabilă: a publicat a numeroase (vreo 15-16, nu știu exact) cărți proprii și a contribuit la și mai multe volume colective, este, de asemenea, fondatoare și redactor-șef al periodicului „În bătaia peniței”, o revistă trimestrială care promovează cultura, arta, literatura de calitate, obiceiurile și tradițiile românești.

Apreciez că Ana-Cristina Popescu dovedește și prin acest recent volum, „Cristal” (care, sunt sigur, va rezista în timp), o mare pătrundere și sensibilitate, ca și un condei distinct, original.

Ana-Cristina POPESCU

În căutarea adevăratei primăveri

La început de an 2018 am avut bucuria să primesc un volum de poeme de dragoste, un volum de o neasemuită frumusețe și valoare literar-artistică „De dragul tău”, autor Iulian Patca.

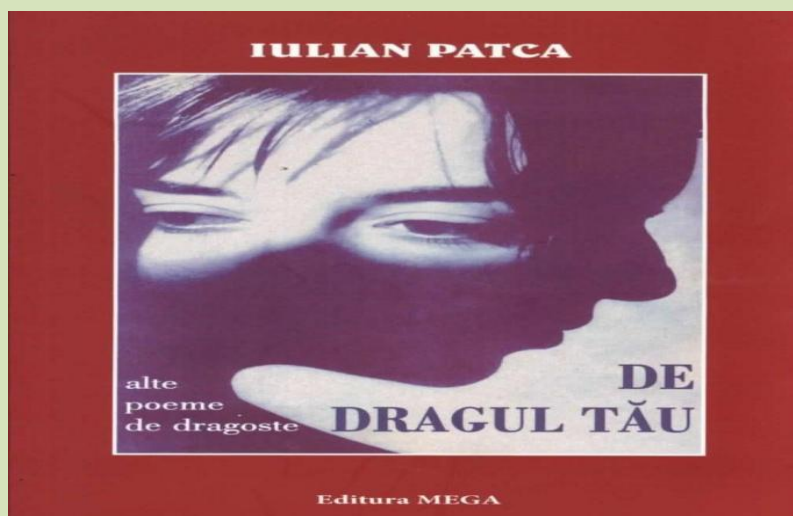
Cum am deschis volumul, am fost plăcut surprinsă de lirismul poemelor, de profunzimea fiecărui vers prin care scriitorul Iulian Patca omagia dragostea.

Volumul „De dragul tău” surprinde trăirile eului liric în absența iubitei. Tocmai această depărtare fizică a iubitei aprinde focul creator „Mă uit în amintiri / ca prin vitralii, / Te zugrăvesc în stampe / de azur, / Și-își pun halou de har, / la saturnalii, / Cu-alai de heruvimi / te înconjur.” (Adio! Te iubesc! Rămân)

Deși o simte aproape pe iubită „O, cât îmi ești / de aproape” (Mărturisire), poetul se află mereu în așteptarea ei.

Așteptarea iubitei este asociată de poet cu primăvara, iar absența acesteia cu moartea naturii, cu toamna, cu apusul a tot ceea ce este luminos, dar și cu tăcerea de mormânt a iernii „A mai trecut / o toamnă și o iarnă/ Fără să te văd / și să te știu, Scânteii de dor / mai stăruie să-aștearnă / Părerile de rău / cu care-ți scriu. / Și-am strâns în suflet / pătimire vie / Cu amintirea ta / ce mă viază, / Mă ning duios / cu fiecare poezie / Și văd că-n mine / nu se desprimăvărează.” (A mai trecut). Eul liric se lasă nins cu fiecare poem ce-l scrie, departe de cunoașterea fizică a celei învăluite în mister și cu toate că primăvara întârzie să-și facă simțită prezența, lăsând ninsoarea să cadă vers cu vers, poem cu poem, eul liric nu renunță la lira sa. El se dovedește mereu trubadurul ce cântă la geamul iubitei sperând că poate va răsări soarele și pentru el, soarele, acel chip ascuns după perdeaua cerniților nori.

Cu speranța în suflet eul liric își caută iubita printre flori, căldură solară, primăvară-vară, îmbrăcând versurile în imagini olfactive „Parfum suav / adie-n mai salcâmi” sau vizuale „Din carnea frunzelor / arzând floral, / Iar vara-ncepe / să-și arate sânii / prin ii de borangic duminical.” (Unde ești?)

În bătaia penitei

Versurile sunt încărcate de simboluri. Metaforele curg lin. De la parfumul florilor de salcâmi și primul zâmbet al verii, eul liric aflat în căutarea iubitei în poezia „Unde ești?“, adresându-i-se în mod direct, deși iubita pare să fie o dorință a inimii lui, printr-o interogație, încă din titlu, ajunge iarăși la realitatea tristă a absenței a ceea ce caută, cam pe la amiază, momentul când soarele se pregătește să apună „Mă prinde / o sfârșeală la amiază“.

De observat în versurile volumului alternanța apusurilor, fie că e vorba de amiază, fie că este vorba de toamnă-iarnă, însă mereu cu dorința de primăvară, de parfum, de floral, de vară.

Scriitorul asociază astfel viața omului cu momentele unei zile sau cu repetabilitatea anotimpurilor. La apus de anotimp cald sau la apus de ziuă te simți bătrân, trist și singur, ta afli în căutarea unei primăveri care să-ți încălzească sufletul, ești în căutarea dragostei care să-ți înmugurească sufletul, acea dragoste ce poate să guste eternitatea și să înțeleagă focul din sufletul eului liric „Mi-e dor de tine / și m-apucă teama / [...] / Ți-am pus fierbinți mesaje / în ocean“, mărturisește poetul în „Starea de dor“.

Aflat mereu în căutarea iubitei „Pe urmele pașilor tăi / merg zilnic către tine“ vede pe cea care i-ar putea însenina viața „ca pe un fulg rătăcit / într-o primăvară târzie“(Pe urmele pașilor tăi). De mult interes este comparația iubitei, iubirii și de ce nu, a omului, cu un fulg rătăcit într-o primăvară târzie. Adesea omul începe să trăiască prea târziu într-o lume supusă deșertăciunii și-atunci când dorește să cunoască soarele constată că e un biet fulg ce se pierde la primul zâmbet al luminii.

Eul liric nu deznădăjduiește „Vom fi, poate, / la marginea nopții / încremeniți / într-o stea / neștiută.“ (Pe urmele pașilor tăi)., el speră la o dragoste eternă, la o veșnică primăvară, la o frumusețe așa cum doar ființa lui poate să viseze „Te văd cu mintea / doar frumoasă, / Cu inima doar / bună te simt,“ (Bindecuvântare).

De o mare valoare literar-artistică sunt tablourile vizuale și cromatice din poemele scriitorului Iulian Patca. Galbenul, căldura verii, albastrul apelor „Nimfe și sirene / lenevesc pe plajă, / Tolănindu-și coapse / pe nisipuri fine, Te-aștept cu-nfrigurare, / ca-ntr-o vrajă, / Să ieși din mare, / să revii la mine.“ poartă sufletul îndrăgostitului către verde, către primăvară, către vară, către acea fericire edenică ce nu ți-o poate dăruia decât iubirea. Albul iernii îl face pe îndrăgostit să spere, asemenea și ruginiul toamnei, dar se lovește de cenușiul plumbului bacovian „Ades te caut / prin incerte zări / Să-mi picuri plumb / năucitor pe pleoape,“ (Doar strigăt). Cu tot plumbul ce-l macină, eul liric nu renunță în amurg, el speră, visează, caută.

Iubirea androgenă, dorința de a-și afla jumătatea și a se bucura alături de ea de eternitate, se desăvârșește în poezia Psalm prin dragostea divină. Eul liric cere Creatorului să-i îngăduie dragostea pentru jumătatea lui „Un idol plăsmuit / din coasta mea“ (Psalm), dar totuși să-i dea acea desăvârșire pentru a putea să fie împlinit „Desăvârșește, Doamne, / ce-ai făcut din mine, / Din viața mea mireană / și de rob, / Și, Doamne, iartă-mă, / de se cuvine - / Atâta-ți cer cu teamă / și mă rog.“ (Psalm).

Poetul, de dragul jumătății lui, aleargă după covorul cel verde și focul eternității „De dragul tău / mă-aștern cărare, / Covor de-azur / sub pașii tăi, / Iar din dorul / ce mă doare / luai foc să / iasă vâlvătai.“(De dragul tău), dar așteaptă și binecuvântarea divină din poemul „Psalm“.

Obosit de prea multă așteptare, eul liric îi spune iubitei la un moment dat „Să nu mai vii!“, căci „De-atâta vreme / n-ai dat niciun semn, / De mult uscată-i / lacrima-nserării / [...] / La ferecate porți / eu nu mai bat, / [...] / Să nu mai vii / voi fi plecat de-acasă / Întroienit în frigul / de la Nord“, pe urmă îi lasă totuși o fereastră deschisă „Sau, poate, ne vom întâlni / la Sud, / Împovărați de doruri / și ispite, / Vom depăna timid / sub cerul nud, / Neliniști din cuvinte / nerostite.“

Multe poeme mi-au atras atenția de-a lungul anilor, dar doresc să mărturisesc că nu am mai citit poeme de dragoste atât de profunde ca cele reunite sub titlul „De dragul tău.“ Poemele din volumul „De dragul tău“ sunt o tainică „Cântarea Cântărilor“ ce pot să încălzească sufletul oricărui cititor și să-l determine să se coboare în sine spre căutarea la rândul lui a adevăratei primăveri care nu este altceva decât dragostea.

În bătaia peniței

Marinela PANȚIRU

Gânduri despre antologie

În pofida vremii și vremurilor, doamna Ana-Cristina Popescu (redactor-șef) și părintele Ion Turnea (redactor-șef adjunct), secondăți de domnul Adrian Popescu și doamna Simona Petronela Mîțu, se înverșunează să slujească literele, cultura în sens larg, scriitori fiind de cursă lungă și publiciști totodată.

Prin grija domniilor lor a văzut lumina tiparului, la sfârșitul anului trecut, și SLOVE MODELATE ÎN BĂTAIA PENIȚEI. Antologie de cultură și artă, Editura InfoRapArt Galați. Am răsfoit-o cu viu interes, pentru că m-a surprins - plăcut - la universitate (la datorie fiind, ca orice om al muncii!), astăzi, iar când am ajuns la pagina 128 (până la pagina 133) - SURPRIZA! - m-au onorat cu un articol despre activitatea mea profesională, material urmat de șase dintre poeziile mele în grai bănațean, alese, parcă, pe sprânceană!

Mulțumesc, mi-ați înșeninat ziua! Și nu doar mie, sunt convinsă! Felicitări!

